НАВІНКІ

30 студзеня - 6 лютага 2003 №4(83) Кошт свабодны

COMING SOON!

THE BUSH ADMINISTRATION
IN ASSOCIATION WITH
THE OTHER BUSH ADMINISTRATION
PRESENTS

GULF WARS
EPISODE II
CLONE OF THE ATTACK

STARRING GEORGE W. BUSH · CONDOLEEZA RICE · DONALD RUMSFELD
REPRISING THEIR ROLES FROM EPISODE I
DICK CHENEY · SADDAM HUSSEIN · COLIN POWELL
AND INTRODUCING OSAMA BIN LADEN AS THE PHANTOM MENACE
BASED ON AN IDEA BY GEORGE BUSH, SR
PRODUCTION DESIGNED TO DISTRACT YOU FROM THE FAILING ECONOMY
PRODUCED BY THE MILITARY INDUSTRIAL COMPLEX IN ASSOCIATION WITH EXXON, TEXACO, MOBIL, ET AL
DIRECTED BY A DESIRE TO WIN THE NOVEMBER ELECTIONS
THE SUCCESS OF THIS MILITARY ACTION HAS NOT YET BEEN RATED

ВОЙНЫ У ЗАЛІВЕ
ЭПІЗОД II

Хутка на пірацкіх відэакопіях!

Як разумець Пуцінскі прэзэнт

Слово о полку Игоревымъ

на стар.3

Кашмары *нашага гарадка*

на стар. 6, 11

Кадзіраваньне: даламога або шарлатанства?

40°

Стар.4

Газэта «Навінкі» выходзіць зь лютага 1998 г. Зарэгістраваная ў Дзяржаўным камітэце па друку Рэспублікі Беларусь 23.02.1999 г. Пасьведчаньне аб рэгістрацыі №1272. Заснавальнікі: П.Канавальчык, А.Новікаў, А.Мазур. Галоўны рэдактар Паўлюк Канавальчык. Адрас для карэспандэнцыі: п/с 33, 220134 Менск, БЕЛАРУСЬ; E-mail: kampramat@tut.by; Адрас рэдакцыі: г.Менск, пр.газ.«Известия», 9-143. Надрукавана з гатовых дыяпазытываў у друкарні ТДА «Знаменіе», г. Менск, вул. Кальварыйская, 24. Заказ № 35. Тыраж 3000 экз.
Нумар падпісаны да друку 30.01.2003г., а 00.01.

НавІнкі ў тЭстах

1. Аляксандар Лукашэнка правёў нараду па пытаньнях барадзьбы з:
А) Карупцыяй
Б) Прастытуцыяй
В) Апазыцыяй

2. Куды зьезьдзілі ў экспэдыцыю беларускія журналісты і прадстаўнікі грамадзкасьці 29 студзеня?
А) У джунглі
Б) У Антарктыду
В) У Белавескую пушчу

3. Як будзе называцца новая станцыя мэтро, будаўніцтва якой пачалося на гэтым тыдні?
А) Барысаўскі пакт
Б) Барысаўскі тракт
В) Барысаўскі трактар

4. Хто наведаў журналіста Паўла Мажэйку, які адбывае тэрмін на «хіміі»?
А) Іншапланецяне
Б) Турысты
В) Амбасадар ЗША

5. Чыё імя будзе насіць новая вуліца, якая нядаўна зьявілася ў Менску?
А) Паўлюка Багрыма
Б) Паўлюка Труса
В) Паўлюка Канавальчыка

6. Які прадукт харчаваньня згодна статыстычным дадзеным за 2002 год беларусы сталі купляць часьцей чым у мінулым годзе?
А) Рыбу
Б) Мяса
В) Ні рыбу, ні мяса

7. Праект статуту якой акадэміі абмеркаваў А.Лукашэнка з навукоўцамі?
А) Фізвыхаваньня
Б) Навук
В) Паліцэйскай

8. Па словах міністра адукацыі штогод болш за 2 мільёны даляраў прыносяць у бюджэт:
А) Нелегальныя мігранты
Б) Наркрадылеры
В) Замежныя студэнты

9. Паміж кім у хуткім часе будзе падпісанае дзяржаўнае пагадненьне?
А) Царквой і дзяржавай
Б) Мітрапалітам і прэзыдэнтам
В) Міліцыяй і бандытамі

10. Якая мінімальная адзінка ўзьнялася да эдметкі ў 40670 рублёў?
А) Штраф
Б) Зарплата
В) Стыпэндыя

11. Міністэрства адукацыі сумесна зь міністэрствам прыродных рэсурсаў пляную правесьці міжнародны фэстываль:
А) Дзень Зямлі
Б) Дзень Марсу
В) Дзень Сурка

12. Які міжнародны канцэрн адлічыў у фонд будаўніцтва Нацыянальнай бібліятэкі 20 тысяч эўра?
А) «Даймлер-Крайслер»
Б) «Фольксваген»
В) GMC

13. Міліцыя затрымала на кватэры ў непрацуючай мінчанкі 13:
А) Наркаманаў
Б) Сужыцеляў
В) Грамадзянаў Іраку

14. Які міліцэйскі генэрал прызначаны міністрам спорту і турызму?
А) Юры Сівакоў
Б) Уладзімір Навумаў
В) Юры Захаранка

Правільныя адказы: 1-А, 2-В, 3-Б, 4-В, 5-Б, 6-А, 7-Б, 8-В, 9-А, 10-Б, 11-А, 12-А, 13-В, 14-А

«Украл, выпил – в нору!»

Асабліва небясьпечныя злачынцы вымушаныя шукаць жыльлё

Беларусь па праву можа ганарыцца перад сусьветнай грамадзкасьцю сваімі дасягненьнямі. Усе сацыяльна-эканамічныя паказчыкі стабільна йдуць уверх, ставячы тым самым Беларусь у адзін шэраг зь вядучымі капіталістычнымі дзяржавамі. Акрамя высокіх надояў і ўраджаяў існуе яшчэ адзін цікавы крытэр. Беларусь займае пятае месца ў сьвеце па ўзроўні зьняволеных на тысячу насельніцтва.
На сёньняшні дзень у папраўчых установах і сьледчых ізалятарах Беларусі ўтрымліваецца 48 тысяч 767 зьняволеных. Гэта на 8 тысяч 297 чалавек перавышае ліміт выдзеленай на кожнага асуджанага плошчы. Ні для каго не сакрэт, што ў некаторых турмах прыходзіцца нават спаць па чарзе. Па словах начальніка камітэту выкананьня пакараньняў пры МУС Беларусі Ўладзіміра Каўчуры, сьледчыя ізалятары краіны перапоўненыя на 26,8%, а турмы – на 35,9%.
Пэнэцытарная сыстэма патрабуе ўсё большага і большага фінансаваньня. Асабліва цяжкая сытуацыя склалася ў адзінай калёніі асаблівага рэжыму, што знаходзіцца недалёка ад гораду Глыбокае на Віцебшчыне. Нават амністыі, якія праводзяцца ў знак чарговай гадавіны якой-небудзь перамогі, не дазваляюць знайсьці выйсьця са склаўшайся сытуацыі. Бо амністыі на зьняволеных такіх турмаў не распаўсюджваюцца. А сьмяротных прыгавораў прыводзіцца ў выкананьне ўсё менш і менш. За мінулы год, напрыклад, застрэлілі толькі пяць чалавек.
З гэтай нагоды Міністэрства ўнутраных спраў Беларусі выступіла з ідэяй стварэньня другой спэцыялізаванай калёніі для людзей, якія ўтварылі асабліва цяжкія злачынствы. А разьмясьціць яе плянуецца ва ўрочышчы зь вельмі сымбалічнай назвай Воўчыя норы ў Берасьцейскай вобласьці на месцы былога дысцыплінарнага батальёну. З

Глыбокага туды будуць пераведзеныя зьняволеныя, якія ўжо адбылі трэць тэрміну. Невядома толькі, ці стане лягчэй дыхаць зэкану, калі з нараў ён прамой дарогай трапіць у норы ●

Міхаіл Круг

Нялёгкі лёс беларускага зэкана

НанАрах

Споведзь...

Ня тое каб я сядзеў ўпершыню,
Проста нeяк шкада
За грош пападаць, лямку цягнуць,
Як маладая шпана.

Схапілі мяне позна ноччу, ля трох,
Пазорныя воўкі, шэрыя сукі
І пацягнулі тварам ў траву,
Мэталам зламаўшы рукі.

Дзе і як буду я –
немагчыма сабе ўявіць –
Жэрці баланду не адзін год.
Старую маму шкада,
Адну яе магу толькі любіць.
Такі сумны жыцьця разгарот.

Не, ніколі ня марыў, што ўсё будзе так.
Жыцьцё – адзін дзень, адзін дзень і нічога.
Успамінайце мяне, неблагога ўсё ж пацана.
Я за кратамі зараз, пераблытаны богам.

Мне казалі сябры, што шчасьця няма,
Ёсьць толькі лёс.
Яны ўсе сур'ёзныя чэсныя воры,
А мяне вязуць жыцьцё караць
Ва ўрочышча Воўчыя норы!

Ярыла Пшанічны

Пальчыкі абліжаш

Спробы татальнага кантролю над нашым грамадзтвам мелі месца вельмі даўно. Першай стотнай у найноўшай гісторыі можна лічыць перапіс насельніцтва ў 1999 годзе – тады пад адну грабёнку расчасалі амаль 10 мільёнаў народу, на кожнага была заведзеная індывідуальная справа.
Аднак выкарыстаць гэтую прорву інфармацыі пры нашых тэхналёгіях аказалася немагчымым, тым больш, што ў перапісных лістах з-за нашага недасканалага заканадаўства адсутнічала вельмі шмат карысных зьвестак, і нават прапіска не ратавала. Таму Савет Міністраў днямі адобрыў праект Закону РБ «Аб дзяржаўнай дактыляскапічнай рэгістрацыі», які ўстановіць новыя сур'ёзныя патрабаваньні па правядзеньню гэтай самай рэгістрацыі. Міністар унутраных справаў Навумаў кажа, што з уводзінамі новай аўтаматызаванай сыстэмы «Дакта 2000», распрацаванай айчыннымі навукоўцамі, стане прасьцей ідэнтыфікаваць неапазнаныя трупякі, і гэта безумоўна дае надзею сваякам і блізкім Завадзкага, Ганчара і Красоўскага, аднак на гэтым станоўчыя

якасьці новай сыстэмы заканчваюцца. (Тым больш, што тыя, каму трэба, могуць адкапаць трупы і паадрубаць ім пальцы.) *Бо пад абавязковую дактыляскапічную сыстэматызацыю падпадае шалёная колькасьць катэгорыяў грамадзянаў розных* шляхетных прафэсіяў. І калі праходжаньне пальцавай рэгістрацыі падазронымі, абвінавачанымі і асуджанымі яшчэ можна неяк патлумачыць, то як зразумець абавязковую дактыляскапізацыю ўсіх прызыўнікоў, ваеннаслужачых, у тым ліку і з МУС (!), работнікаў мытні, падатковай службы і нават пракуратуры. А гэта фініш, бо калі такое будуць рабіць зь людзьмі такіх паважаных прафэсіяў, як міліцыянты і пракуроры, то гэткае ж у недалёкай будучыні можа чакаць і астатніх законапаслухмяных грамадзянаў – у законе прадугледжаная і «добраахвотнае» праходжаньне дактыляскапічнай рэгістрацыі. Магу паспрачацца, што татальная працэдура рэгістрацыі ўсіх грамадзянаў Беларусі пройдзе ў рэкордна кароткія тэрміны – за месяц-другі, і ўсе мы станем паслухмянымі вінцікамі сыстэмы ў чарговым Альфавіле пад нястомным вокам Вялікага Брата. Ці Вялікага Бацькі. Дарэчы, толькі на яго адна надзея – зараз Закон на разглядзе ў прэзыдэнта. Рыхтуйце пальчыкі і радуйцеся, што гэта не татальная аскапленьне ●

Жора Оруэл,
старэйшы сьледчы

Беларуская АССР

Стварэньне беларускай аўтаноміі ў нафтагазавым рэгіёне РФ – рэальны шанец абзавесьціся ўласным радовішчам

Сібір заўсёды вабіла беларусаў сваімі бясконцымі балотамі, непраходнымі пушчамі і высокімі заробкамі. На пошукі шчасьця па сваёй волі ці пад канвоем за апошнія стагодзьдзі зьехала процьма нашых землякоў – ня менш чым ірляндцаў у Амэрыку, а шатляндзкіх разбойнікаў у Аўстралію. У Сургуце і Цюменскай вобласьці, дзе пражывае больш за 50 тысячаў этнічных беларусаў, створаная Беларуская нацыянальна-культурная аўтаномія. Аўтаномія ствараецца праз зьліцьцё сургуцкага аб'яднаньня «Бацькаўшчына» і «Спадчына».
9-11 лютага ў Сургуце пройдзе ўстановачны сход і ўрачыстасьці, зьвязаныя са стварэньнем аўтаноміі. Сход наведае надзвычайны і паўнамоцны пасол Рэспублікі Беларусь у Расейскай Фэдэрацыі Уладзімір Грыгор'еў. Гэта вельмі радасная і сурʼёзная навіна. Аказваецца можна недзе паехаць, кампактна пасяліцца і стварыць сваю аўтаномію. Як калісьці стварылі Яўрэйскую Аўтаномную вобласьць у Хабараўскім краі. Шкада, што ўсім беларусам нельга зараз паехаць і схавацца ў Новую Гвінэю – тады не было б так сорамна перад Эўропай за нашае тэлебачаньне і апазыцыю ●

Рэм Вяхіраў,
буравік

Другое жыцьцё зайцоў

Уярданцаў ёсьць такая прыпавесьць: калі памёр адзін стары жыхар ярданскай даліны, у яго знайшлі ўсе рэчы складзенымі па шуфлядах у ідэальным парадку і з прышпіленымі цэтлікамі. На адной шуфлядзе было напісана: маленькія вяровачкі, непатрэбныя ў гаспадарцы. У сапраўднага гаспадара ўсё павінна пайсьці ў справу. Што рабіць Нацбанку з «зайцамі», якія пасьля пераходу ў 2005 годзе на адзіную валюту стануць непатрэбнымі? Старшыня Нацыянальнага банка Беларусі Пётр Пракаповіч заявіў, што беларускія рублі паліць агнём ня будуць. Улады зьбіраюцца зьмясьціць нашу дзейную валюту ў сховішча. На ўсялякі выпадак. А зьнішчаць рублі зьбіраюцца пасьля 10-15 гадоў, калі ня будзе ў іх патрэбы. Ходзяць плёткі, што ў сховішчах нацбанку ёсьць скарбы, якія і ня сьніліся Алі-Бабе і сарака разбойнікам: надрукаваныя ў Нямеччыне рублі з партрэтамі Скарыны, Купалы і Багдановіча з самай лепшай абаронай ад падробкі, падобныя на нямецкія маркі. Што рабіць з такой колькасьцю банкнотнай макулатуры? Знатакі загадкава ўсьміхнуцца на глупае пытаньне. Куды ляснулі тоны савецкіх рублёў пасьля славутага 1991 году? Справа ў тым, што банкноты робяцца на адлаведнай паперы, якую ў падпольных умовах падрабіць вельмі цяжка. Змайстраваць у хатніх умовах машыну па перамолцы макулатуры і перапрацоўцы яе ў паперу сёньня не складаней, чым ўсталяваць самагонны апарат. Такім чынам нашыя драўляныя яшчэ дачакаюцца свайго зорнага часу і стануць эўрамі і далярамі па самым выгодным курсе: 1 кг рублёў = 1 кг баксаў ●

Вовачка і кніЖкі

Бібліяфільскія схільнасьці расейскага прэзыдэнта

На неафіцыйнай сустрэчы прэзыдэнтаў Беларусі, Расеі і Ўкраіны ў Кіеве Пуцін прэзэнтаваў сваім калегам па экзэмпляру «Слова аб палку Ігаравым».

Тое, што прэзыдэнт Расеі любіць кніжкі – вядома кожнаму расейцу. Аднак такі прэзэнт, які больш пасуе да дзіцячых дзён народзінаў, меў непрыхавана палітычны аспэкт. Маўляў, сярэднявечны бэстсэлер «Слова...» мусіў нагадаць лідэрам брацкіх краінаў пра спрадвечнае імкненьне нашых народаў да славянскага адзінства. А каб калегі не адвярцеліся, Пуцін прапанаваў памеціць кожны экзэмпляр аўтографамі. Такі букіністычны дэмарш крамлёўскага начальніка можа мець самыя непрадказальныя наступствы. Божа пагадзіцеся, будзе трохі камічным выглядаць сытуацыя, калі Шродэр у знак адданасьці працэсам франка-нямецкай інтэграцыі надумае падарыць Жаку Шыраку «Песьню аб Нібэлунгах». Аднак можна паглядзець на гэтую праблему зь іншага боку. Магчыма, Пуцін проста западозрыў Лукашэнку й Кучму ў тым, што яны ніколі не чыталі гэтага славутага помніку славянскай пісьмовасьці. Вядома ж, «Слова аб палку Ігаравым» – гэта ня жоўтыя дэтэктывы Марынінай або Данцовай, і каб прачытаць ахапку старонак, на якіх начыста адсутнічае мафія, сэкс і наркотыкі, трэба сябе прымусіць адкласьці на нейкі час у бок канькі й клюшку. Аднак прыняць такі падарунак – гэта значыць расьпісацца ў сваёй цёмнасьці й гістарычна-палітычнай адсталасьці. Таму, каб рэабілітавацца ў вачах інтэлектуальнай публікі, раім

Лукашэнку й Кучму нанесьці адказны ўдар і шматзначна падарыць Пуціну кніжку «Залатая рыбка» або яшчэ лепш «Філіпок». Хай цяпер Пуцін адмазваецца перад усім СНД-шным грамадзтвам, што ён не сачкаваў у свой час урокі расейскай літаратуры ●

«Дарагому Сашу ад Вовы»

Футбольны агляд

Усё нашае жыцьцё – гульня

Геапалітыка

Дагуляюцца

Штогод у галяндзкім горадзе Гаага праходзіць вельмі цікавая інтэрактыўна-палітычная гульня для занадта адукаваных падлеткаў кшталту моладзевага парлямэнту. Мэта яе – змадэляваць прынцып дзеяньня Арганізацыі Аб'яднаных нацыяў. Удзельнікамі сёлетняй 35-й гулькі зяўляюцца больш за 4 тысячы вучняў міжнародных школаў з розных краін сьвету. На працягу гэтай канфэрэнцыі яны абмяркоўваюць найбольш актуальныя праблемы сучаснай міжнароднай палітыкі: вайна ў Іраку, палестына-ізраільскі канфлікт, ядзерная праграма Паўночнай Карэі і г.д. Па ўсім мяркуючы, рыхтуюцца дзеткі да сваёй сьветлай будучыні – вялікай палітыцы. Здавалася б, што дрэннага ў тым, каб дзеці займаліся справай, замест ужываньня наркаты ці швэнданьня па галяндзкіх пад'ездах. Ня ўсё так проста. Варта толькі паглядзець на правілы гульні. Выбар дзяржавы, за якую будзе гуляць той ці іншы шкаляр, давераны жэрабю! Чытач задасьць рэзоннае пытаньне, каму ж выпала прадстаўляць нашую родную Беларусь-матушку. Волі выпадка зьдзівіцца нават вопытны геапалітык Пазьняк. Такое шчасьце выпала на долю малалетніх прадстаўнікоў Аргентыны, Гішпаніі і далёкай Новай Зэляндыі! Цікава, што можа ведаць які-небудзь Хуан-Карлас ці Хасэ-Марыя пра пазыцыю Беларусі адносна рэзалюцыі ААН па Блізкім Усходзе. Ды й ўвогуле, ці знойдуць яны на мапе абрысы нашай сінявокай? Пра прадстаўнікоў Новай Зэляндыі мы ўвогуле прамаўчым. Відавочна, што сапраўдны сэнс гульні – з маленства прывучыць заходніх дзяцей прымаць рашэньні геапалітычнага характару за іншых, што даўно ўжо стала нормай. Такія капіталістычныя гулькі да дабра не давядуць.

Кофі Анан

Усьлед за шматлікімі лядовымі палацамі і Нацыянальнай бібліятэкай у Менску рыхтуюцца да чарговай будоўлі стагодзьдзя – другой чаргі футбольнага манэжу, які будзе ўключаць адкрытую пляцоўку для міні-футболу, тэнісныя корты, а таксама мабільныя трыбуны.

Здароўе нацыі – адзін з галоўных прынцыпаў існаваньня дзяржавы. Відаць гэтым прынцыпам кіраваліся лепшыя галовы нашай краіны, калі плянавалі будаўніцтва крытага футбольнага манэжу ў Менску. Але затраты аказаліся непамерна вялікімі – каля мільёна баксаў. З увядзеньнем манэжу ў эксплюатацыю ўзьнікла іншая праблема. Праз колькі гадоў крыты стадыён стане акупальным і пачне прыносіць прыбытак. У якасьці футбольнага поля манэж функцыянуе ўсяго тры-чатыры месяцы ў год. І ня дзіва, хто ж стане летам лезьці на штучны газон, калі навокал травы – хоць адбаўляй, ды яшчэ плаціць за гэтае задавальненьне не малыя грошы. Адна гадзіна трэніроўкі ў новенькім будынку каштуе сёньня 226 тысячаў рублёў (каля 120 даляраў). Канешне, у параўнаньні з маскоўскімі Лужнікамі, дзе за гадзіну трэба выкінуць ня менш за 300 баксаў, гэта не вялікія грошы. Але бальшыня беларускіх футбольных клюбаў ня мае і гэтага.

> Толькі самыя багатыя людзі Беларусі могуць дазволіць сабе трэніравацца ў новым манэжы

Дык дзе ж знайсьці грошы на ўтрыманьне чарговага саркафагу? Адказ просты. Трэба выкарыстоўваць сусьветны досьвед. Далёка хадзіць ня трэба. Узяць хаця б тую ж Маскву, дзе спорткомплекс Лужнікі выкарыстоўваецца ў якасьці канцэртнай пляцоўкі. Альбо сдаваць у арэнду фінансава забясьпечаным камэрцыйным структурам для правядзеньня ўсялякага роду прэзэнтацый, банкетаў, адным словам стрэлак. Чым яшчэ можна ўразіць партнэраў па бізнэсу, як ні фуршэтам у залі плошчай 1200 квадратных мэтраў. Тым больш, што тут жа прадугледжаныя ўсе патрэбныя ўмовы. Напрыклад, саўна за дваццаць баксаў у гадзіну. А вырučаныя сродкі накіроўваць на развіцьцё айчыннага спорту і турызму і на будаўніцтва ўсё новых і новых аб'ектаў спартыўнага прызначэньня. Раім новапрызначанаму міністру спорту генэралу Сівакову задумацца над гэтымі парадамі ●

Аляксандар Хацкевіч,
худбаліст

ФОтатЫдзень

Калі б фотка магла сьпяваць...

Мінулы тыдзень застанецца ў памяці беларусаў назаўсёды. Пайшоў з жыцьця кіраўнік славутага ансамблю «Песьняры» Уладзімір Мулявін. Такога пахаваньня Менск ужо даўно не памятаваў. Ганаровая варта, удзел прэзыдэнта, перакрыты на некалькі гадзінаў праспэкт... Па пампэзнасьці цырымонію можна было параўнаць з пахаваньнем Пятра Машэрава.

Адзін з былых лідэраў БНФ Вячаслаў Сіўчык зноў у цэнтры ўвагі незалежнай прэсы. Ён быў адным зь нямногіх, хто адважыўся сустрэць візыт У.Пуціна ў Менск несанкцыянаваным пікетам. За што і атрымаў свае законныя 10 сутак.

Чарговую спробу рэанімаваць вулічную актыўнасьць грамадзянаў зрабілі прадстаўнікі апазыцыі. Каардынатары Хартыі-97, рух «Зубр», а таксама некалькі прыватных асобаў абвесьцілі пра правядзеньне 12 сакавіка народнага маршу пад назвай «За лепшае жыцьцё». Ці ўдасца апазыцыі, якая сама ледзь дыхае, вывесьці на вуліцы людзей, пакажа час.

Новы этап рэформаў чакае ў гэтым годзе Берасьцейскую вобласьць. Да першага жніўня ўсе калгасы і саўгасы зьменяць форму ўласнасьці і будуць рэарганізаваныя. Хто ж будзе новым гаспадаром былой калектыўнай уласнасьці, а разам зь ёй і людзкіх лёсаў?

2 лютага сьвяточны дзень для тысячаў навабранцаў – дзень прыняцьця прысягі. Ва ўсіх вайсковых частках краіны праходзяць урачыстыя мерапрыемствы пад гукі аркестру і сьлёзы бацькоў. З гэтага моманту былы салага становіцца паўнавартасным абаронцам радзімы і ўжо нічога не перашкодзіць яму з гонарам выконваць свой сьвяты абавязак. Адзіная радасьць байцу ад усяго гэтага – звальненьне на некалькі гадзінаў.

«Зоркі» і палітыкі

Сьмерць вартая таго, каб спажываць

Галоўны ўрок канчыны Мулявіна для палітпіаршчыкаў: на сьмерці артыста палітык можна атрымаць акіян бонусаў.

Канчына лідэра гурта ПЕСЬНЯРЫ Мулявіна ўскаланула Беларусь больш, чым новыя тарыфы на камунальныя плацяжы. Натоўп на паніхідзе, трансляцыі пахаваньня па ўсіх СМІ, прысутнасьць у калёне «родных і блізкіх» замежных дыпляматаў і вышэйшых саноўнікаў дзяржавы наглядна сьведчыла, што ў апошні шлях праваджалі не алкаша-бамжару , а постаць ў айчыннай гісторыі.

Чым заслужыў музыкант такое высокае месца ў беларускім пантэоне? Як піша прэса, Мулявін дзякуючы папулярнасьці зрабіў бясцэнны ўнёсак у разьвіцьцё самаідэнтыфікацыі беларусаў.

Прызнаючы агромную народную папулярнасьць нябожчыка, усе чамусьці ўпусьцілі з-пад увагі, што ў выпадку зь ПЕСЬНЯРАМІ, як дарэчы зь любым музыкальным прафэсіяналам, гаворка ідзе пра поп-культуру. Фраза «народная любоў» і «папулярнасьць» азначае асаблівую форму спажывецтва, прасьцей кажучы, масавы «таварны фэтышызм», дзе тавар – дыскі Песьняроў. Значыць беларуская ідэнтычнасьць праяўляе сябе перш за ўсё праз мадэль спажываньня, дзе паўсядзённым прадуктам зьяўляецца ня толькі чарнілы «Васіліса» і дранікі, аднак і прадукт гурта ПЕСЬНЯРЫ .

Гэта адразу выводзіць на *правакацыйнае пытаньне:* спажываньне заўсёды было больш чым спажываньне. У той ці іншай форме густы – эстэтызаваная форма індывідуальных патрэбаў, адны з найбольш эфэктыўных мадэляў сацыяльных мэханізмаў, з дапамогай якіх індывід праяўляе сваю сацыяльную, нацыянальную, нарэшце палітычную сутнасьць. Нас цікавіць як раз палітычны аспэкт. Якія палітычны інгрэдыент закладзены ў фэномэне ВІА «Песняроў»? На гэты конт існуе дзьве вэрсіі:

Вэрсія савецка-афіцыйныя. Усе прадукты массавай культуры ў СССР - - працяг савецкага ладу жыцьця. Як пісаў нейкі афіцыйны культуроляг, *«сацыялістычнае спажываньне – гэта такі спосаб жыцьцядзейнасьці і адэкватнай яму канцэпцыі жыцьця, у якім перададзены, рэалізаваны калектывісцкі працоўны характар нашага сацыялістычнага грамадзтва».* Мулявін і кампанія ў сваёй творчасьці перадавалі пачуцьці працоўных, якія, наслухаўшыся ПЕСЬНЯРОЎ выконвалі пастановы XXIV і XXV зьездаў КПСС. Інакш быць не магло. Як вядома, ніводны музыка ня мог выйсьці на рынак без дазволу «худсавета» , які строга глядзеў за тым, каб у творчасьці артыстаў «быў рэалізаваны працоўны характар сацыялістычнага грамадзтва». Сёньняшняя народная папулярнасьць ПЕСЬНЯРОЎ магла б сьведчыць аб сацыялістычнай настальгіі беларусаў.

У наш час суслаўская фармулёўка атрымала новую пуцёўку ў жыцьцё. Увечары 28 студзеня ў эфіры ОТН у чарзе на паніхіду Мулявіна прэзыдэнт ня стрымліваў сьлёзаў. У інтэрвію ён выдаў сваю вэрсію жыцьцёвага шляху Мулявіна, зазначыўшы што:

А) Мулявін зьяўляецца сымбалем расейска-беларускай інтэграцыі. Ён нарадзіўся ва ўральскім Сьвярдлоўску, з бацькамі прыехаў у Беларусь і такім чынам стаў яе культурным прамэтэем інтэграцыі паміж славянамі.

Б) Толькі дзякуючы клопатам прэзыдэнта беларускі Джон Ленан (гэтак абазвала Мулявіна БТ) змог пераажыць брутальныя часы наступстваў перабудовы. Да зьяўленьня на палітычным алімпе старшыні калгасу Гарадзец, Мулявін цягнуў жалкае існаваньне ў «даўно нерэмантаваным пакойчыку Дому культуры Глухіх». І толькі калі прэзыдэнт РБ узяў яго пад сваё крыло, Мулявін вярнуўся на эстраду.

Паўтараецца старая савецкая канцэпцыя паходжаньня аб'ектаў спажываньня, толькі зараз артыстамі пры стварэньні «культурнага тавару» рухае не сацыялістычная сьвядомасьць», а нейкі патаемны «кліч славянскай крыві або генаў». У новай «лукашэнкаўскай» інтэрпрэтацыі Мулявін – мэдыюм, несьвядомы выражальнік інтарэсаў славянскіх нацыяў.. Зразумела, поўнасьцю раскрыць свой талент ён змог, калі да ўлады прыйшоў палітык з хобі заключаць дамовы аб расейска-беларускім саюзе.

А вось вэрсія дэмакратычных дысыдэнтаў. Мулявінскі квінтэт быў прарывам народнага густу, як вынік слабасфармаванага рынку савецкай масавай культуры і няздольнасьці ўладаў стрымаць яго папулярнасьць. Сапраўды, спажывецкія практыкі могуць разглядацца ня толькі як праява рэальна існуючых і грамадзка-санкцыянаваных спосабаў задавальненьня патрабаваньняў, аднак як і сродак іх пераадоленьня праз розныя адхіленьне, дэвіяцыі. Гэтак, напрыклад, было з Высоцкім. Для апазыцыі Мулявін – асоба, чые песьні – гэта крык душы сьвядомага беларуса, енк нацыі, зацюканай расейскімі папсавікамі і камуністамі.

Абедзьве гэтыя канцэпцыі можа прымірыць тэорыя відовішча Гі Дэбора. Абедзьве трактоўкі ролі Мулявіна канстатуюць тэзыс аб тым, што акторы шоў-бізнэсу пазбаўленыя асабістай аўтаноміі. *«У адным месцы ўлада пэрсаніфікуе сябе ў вобразе зоркі, у другім зорка праз плебісцыт надзяляецца «псэўдаўладай», але сутнасьць застаецца нязьменнай.. Лёс зоркі – спэцыялізацыя пражываньня жыцьця».*

Любая буйная рок-зорка-нябожчык у апошнія часы станавілася фігурай палітычнай спэцыялізацыі. Прыгадаем Віктара Цоя, якога адразу пасьля таго, як ён летальна пацалаваўся з аўтобусам, запісалі ў мучанікі перабудовы. Сьмерць Ігара Талькова стала любімай мулькай расейскіх нацыяналістаў. Не абыйшоў той самы лёс і Мулявін, і не абыйдзе ніводнага славутага рок-музыканта..

Таму палітыкаў сьмерць Мулявіна, якую гэтак калдырна намагаўся выкарыстаць у палітычных мэтах ППРБ, павіна пасунуць на рашучыя дзеяньні. Ужо сёньня трэба прызадумацца над наступным фактам: прайдзе нейкіх 20 гадоў і яны ўвойдуць у пэрыяд палітычнай сьпеласьці. У той жа час пачнуць сыходзяць з жыцьця куміры сёньняшніх тынэйджэраў, а самі падлеткі да таго часу стануць касьцяком электарату. Дык можа ёсьць сэнс ужо сёньня прымеціць сабе рок-музыканта, будучага нябожчыка і раз-два на месяц наведвацца да яго з бутэлькай гарэлкі. Калі ён дасьць дубу ад цырозу, дывідэнды зь ягонай пасьмяротнай славы абавязкова перападуць вам. Уявім сабе, як могуць выглядаць выпускі тэленавінаў праз 20-30 гадоў, і вы адразу ацэніце выгоднасьць нашай прапановы ●

Сід Вішэз,
фанат гурта ПЕСЬНЯРЫ

Гаворыць Скаруліс...

Агляд айчыннай аналітыкі беларускім палітэмігрантам са Швайцарыі

Цяжкае жыцьцё палітэмігранта, на чужыне ўсё тут не па-нашаму. Адно суцяшэньне – нашыя вядучыя калюмністы, якіх я з аказіяй агляддаю ў нэце. На гэтым тыдні ўсе яны як адзін расьпісаліся пра цяжкую долю беларускіх чыноўнікаў. Аглядальнік *Сплюс* Валеры Карбалевіч пранікся інтэграцыйнымі праблемамі нашых «саюзьнікаў», якія ня ведаюць, што горш: адзіны расейскі рубель ці страта сувэрэнітэту. Усё ўпіраецца ў нежаданьне Крамля даць прэзыдэнту РБ станок для друкаваньня рублёў. Але Карбалевіч знайшоў арыгінальнае рашэньне:

Дык нашаму Прэзыдэнту толькі дай станок – а квоты і жорсткія ўмовы абыходзіць ён умее, як паказаў нядаўні выпадак з газавымі тарыфамі! Кадравыя перастаноўкі ў вышэйшых эшалёнах улады непакояць абсэрватара *Белорусского Рынка* Канстанціна Скуратовіча. Непакояць, скажам, сэксуальна, бо кадравыя перастаноўкі маюць відавочна «генэтычную сувязь з савецкім падыходам з характэрнымі несьвядома сэксуальнымі папаўзнавеньнямі кшталту «я цябе...» Скуратовіч падмацаваў свае тэзысы лірычнымі рэмінісцэнцыямі з вайсковага жыцьця аднаго з кадраў – былога міністра МВД Сівакова, цяпер міністра спорту і турызму:

Вось новае слова і новая тэрміналёгія ў айчыннай паліталёгіі! А Скуратовіч яшчэ скардзіцца на слабую падрыхтоўку інтэлектуальных кадраў!.. Маэстра палітычнага афарызму А.Грыцанаў у *БГ* выказаўся як заўсёды лапідарна:

Калёнка называецца адпаведна «Не страляйце ў піяніста, урадавага крызісу ўсё роўна ня будзе». Але Грыцанаў не давярае «айцам «мясцовага розьліву»... Зноў гэты розьліў! Зноў алькагольныя фантазіі? Здаецца, сьвяты ўжо даўно прайшлі... Не для ўсіх! Нарэшце вярнулася зь вясельнага вояжу да станку ў *Саўбеліі* Тацянка Сулімава! З новым карнавальным досьведам яна безумоўна ўзбагаціць нашу палітычную культуру:

Так што , пасьля бразыльскіх сэрыялаў беларусам абавязкова патрэбныя бразыльскія карнавалы...

Арсень Скаруліс,
палітуцякач

Эдытарыял

Урбаністычны радыкалізм

31 студзеня скончыўся першы этап перадвыбарчага мнагабор'я. Жалезная прымадонна Цэнтарвыбаркаму Ярмошына нарэшце зарэгістравала тых, каму наканавана ўступіць у жорсткае мачылава за каштоўныя мандаты абраньнікаў сваіх плямёнаў і абшчын. Хутка сьцены нашых хрушчовак, слупы нашых вуліц і прыпынкі нашых аўтобусаў пакрыюцца шпалерамі агітацыйных улётак і афішак, а паштовыя скрыні заб'юцца каляндарыкамі, газэткамі, буклецікамі, зь якіх на нас умаляючым позіркам будуць глядзець смазьлівыя рожыцы кандыдатаў у гарадзкое веча.

Калі сьледаваць лёгіцы, мясцовы плебісцыт мусіць быць надзвычай цікавым. У адрозьненьне ад парлямэнцкага і прэзыдэнцкага марафонаў зь іх абстрактным пі-арам і агульнымі словамі пра дабрабыт, шчасьце і незалежнасьць, на лякальным узроўні выбаршчык павінен атрымаць ад кандыдата канкрэтныя абяцаньні і праекты наконт будучага свайго горада ці раёна пры новай уладзе. Праблемы жыльля, грамадзкага транспарту, дабраўладкаваньня грамадзкіх прастораў, стварэньня працоўных месцаў, будаўніцтва школак, лякарань і тэатраў – гэта гучыць больш зразумела, чым «спрыяньне эканамічнаму росту і інвэстыцыям», якім нас кармілі лукашэнкі, ганчарыкі і домашы. Горад – гэта адлюстраваньне структуры грамадзтва ў мініяцюры, гэта маштаб, дзе пануючая ідэалёгія і ўладныя стасункі адразу бачныя праз архітэктурны малюнак, арганізацыю вытворчасьці і спажываньня. Нездарма ж Салігорск – ня грэцкі поліс і зусім ня тое самае, што сярэднявечны град альбо сучасны лацінаамэрыканскі горад. Але калі мы кажам пра мясцовыя выбары, нас болей цікавяць не рэальныя аглямэрацыі, а ўяўленьні той ці іншай палітычнай сілы пра тое, якім горад павінен быць у ідэале. Гэты недасягальны ідэал завецца ўтопіяй.

Прыдуманая Томасам Морам у 1516 годзе, Утопія – гэта ўяўная краіна, гарады якой пазбаўленыя хібаў раньнекапіталістычнага грамадзтва. Кожны ўтапіец жыве ў катэджы з садам і агародам ў адным з 54 гарадоў, пабудаваных паводле аднаго і таго ж пляну. Раз на дзесяць гадоў праводзіцца ратацыя жыльлёвых плошчаў, у мэтах прафіляктыкі прыватнаўласьніцкіх інстынктаў. Горад Сонца Тамазы Кампанэла, апісаны ў пачатку 17 стагодзьдзя, дадае да мілага аграрнага сацыялізму Мора элемэнт казармы і архітэктуру пастаяннага нагляду за грамадзянамі. Насуперак уніформеннасьці Кампанэлы Шарль Фур'е прыдумаў «фаланстэры» на 1620 жыльцоў, пабудаваныя таксама рацыянальна, але падобныя да каралеўскіх палацаў, і пры гэтым кожны зь іх адрозны ад іншых. Яшчэ пазьней, у 1911 годзе, Карл Маркс напісаў Канструктывісцкі маніфэст, дзе параўноўвае горад («сацыяльны кандэнсатар»), які зьмяняе характар чалавека, з электрычным кандэнсатарам, які зьмяняе ток. «Сацыяльны кандэнсатар» павінен мець тры тыпы: жытло, якое абмяжоўваецца функцыяй індывідуальнага адпачынку, рабочы клюб як месца для калектыўнага адпачынку і сацыялістычны горад, дзе перавага аддаецца грамадзкаму транспарту і разьвіцьцю прасторы агульнага карыстаньня.

Само паняцьце «ўтапічны сацыялізм» сьведчыць, што большасьць гарадзкіх утопіяў зьвязана з бунтарскімі сацыялістычнымі поглядамі. І было б памылковым лічыць, што ўсе спробы рэалізаваць утопіі абавязкова вядуць да трагедыяў. Менавіта прымяненьне ідэяў Фур'е на практыцы («фамілістэр» Андрэ Годэна ў 1858 годзе ў Гізе) падаравалі нам, напрыклад, такую інавацыю, як мусарапровад. Лепшыя будынкі Менску (Дом Ураду, Опэра і г.д.) – спадчына ідэяў Маркса. Скваты, эка-пасяленьні, розныя бяскрыўдныя абшчынныя экспэрымэнты і нават афіцыйна прыняты прынцып «устойлівага разьвіцьця» гораду па сутнасьці ўсходзяць сваімі каранямі да сацыялістычных утопіяў мінулага, ніводная зь якіх, аднак, ніколі не была цалкам рэалізаванай.

Разам з тым, тыя ж некалі гуманістычныя ўтопіі з часам могуць стаць грунтам для зьдзяйсьненьня аўтарытарных і рэпрэсіўных праектаў. Сьцены, якія нас абараняюць, могуць стаць перагародкамі нашай турмы. Калі верна, што ні адна палітычная дактрына ня можа быць рэалізаваная цалкам, то мы можам казаць аб існаваньні «ўтопіяў» нэалібэральных, сталінісцкіх, хрысьціянска-кансэрватыўных, фашыстоўскіх і нават бюракратычных у выглядзе, напрыклад, Генэральнага пляну разьвіцьця гораду Менску да 2030 году, які, як і ўсе мінулыя пляны, магчыма выканаць толькі часткова.

Зразумела, што і ў сёньняшняй перадвыбарчай сытуацыі кожнай сапраўднай палітычнай дактрыне адпавядае свой, радыкальны, праект уладкаваньня гораду на выпадак, калі ўсё грамадзтва будзе змадэляванае паводле «правільных» прынцыпаў.

Рызыка ў разуменьні перадвыбарчай агітацыі толькі ў тым, што наўрад ці нехта з кандыдатаў у мясцовыя саветы захоча адкрыта казаць аб запаветных палітычных марах сваіх пакравіцеляў. Каб вывесьці прахіндзеяў на чыстую ваду, проста даведайцеся, як ваш кандыдат ставіцца да той ці іншай палітычнай сілы, нават калі ён сам да яе не належыць (прызнацца ў партыйным членстве – гэта тое самае, што пакаяцца ў пэдэрастыі і мазаічнай псыхапатыі). Потым уявіце, што гэтая сіла захопіць абсалютную большасьць дэпутацкіх табурэтак у Гарсавеце. Дзякуючы *Навінкам*, перад вашымі вачыма адкрыецца чароўная карціна будучыні вашага любімага гораду. Галасуй, альбо заблукаеш.

Кашмары

Вячоркаўскі Менск

Орган Рада Магдэбурскага места Менск №15 (2076)

Шлях у Эўропу

Прыняты чацьверты Статут ВКЛ

Рэрпартаж з адкрыцьця новай брукаванкі на пр.Скарыны

Пачаць рэпартаж ха[…]елася 6 цытатай з кнігі, якая некалькі гадоў таму трапіл[…]не ў рукі. Называецца яна *Вольныя беларускія месты* […]дакц[…]яй Анатоля Цітова і была выдадзеная ў 1996 годзе […] Сапегі. Кніга была прысьвечаная структуры мяс[…]кіраваньня на Беларусі ў часы ВКЛ. Аўтар пісаў «Як вядом[…]IV – XVIII стагодзьдзях на Беларусі існавала высокаразьвітая […]ыстэма мясцовага самакіраваньня і глыбокіх дэмакратычных традыцыяў. Менавіта Беларусь дала сьвету першага ўсходнеэўрапейскага першадрукара і выдала славянскаму сьвету найбольш дасканалы для свайго часу кодэкс праваых і юрыдычных актаў – «Статут Вялікага Княства Літоўскага». Беларускія рамесьнікі стваралі шэдэўры пры палацах «царствуючых» асобаў і падчас вайны лічыліся найлепшым трафэем і вывозіліся сотнямі ў палон (Іван Жахлівы і Аляксей Міхайлавіч). Сімяон Полацкі быў прыватным настаўнікам расейскага цара Пятра Першага.

На апошнім радку кнігі Цітоў марыў, «што праца не застанецца толькі тэарэтычным практыкаваньнем, але і прынясе поўную карысьць заканадаўцам». Сёньня мара Цітова зьдзейсьнілася: адзін за адным аднаўляюцца ўсе элемэнты культуры Сярэднявечча, якія павінны стаць глебай для новай генэрацыі культурных беларускіх, лепш казаць эўрапейскіх, лідэраў. У Менску на праспэкце Скарыны мэр, а па-новаму бургамістар, Вячорка сьвяточна адкрыў новую брукаваную вуліцу. Мадэль новай брукаванкі на галоўнай авэню краіны поўнасьцю адпавядае мадэлі сярэднявечнага гораду. Яе прынцып у наступным: на дыстанцыі чалавечага кроку раскіданыя камяньні. Каб ісьці па вуліцы, трэба *скакаць з аднаго валуна на іншы. Уся астатняя прастора* праспэкту залітая брудам *і навозам (як вядома, зь нядаўніх* часоў дазволена выкідваць сьмецьце ў вокны, як рабілі нашыя продкі ў часы ВКЛ). Люба-дорага паглядзець на наш Праспэкт! Удыхаючы пары гумусу і ўрыны, зноў адчуваеш сябе сапраўдным ліцьвінам Залатога веку. Цяпер менчукі чакаюць ад мэра выкананьня наступнага перадвыбарчага абяцаньня – «эпідэміі чумы». Без чумы нельга ўявіць сабе квітнеючага сярэднявечнага гораду. «Калі ўжо ў нас будзе чума», – пыталіся людзі ў мэра падчас мерапрыемства, – «гэтак хочацца хутчэй стаць эўрапейцамі». Мэр у адказ заявіў, што бацылы «чорнай сьмерці» ўжо ў дарозе і хутка будуць выпушчаныя ў гарадзкі вадаправод. Наша рэдакцыя ловіць бургамістра за руку і абяцае ўзяць ягоныя словы пад кантроль.

Альгерд Невяроўскі

Вячэрні Хошы Мінск

Орган Менскага гаркаму Камуністычнай партыі Беларусі №15 (2076)

Вялікі Мэр Чык Ін пераплывае Сьвіслач

З апорай на ўласныя сілы хошымінчане зьмяняюць новы горад

Учора вялікі мэр і любімы кіраўнік Чык Ін наведаў чарговую дэканструкцыю менскага унівэрмагу. Паколькі ўсе прадукты ў Менску разьмяркоўваюцца па картках, унівэрмагі больш непатрэбныя. Апошні г.зв. Першы ўнівэрмаг застаўся ў цэнтры для дыпляматаў, якія будуць плаціць за прадукты грашыма таму, што яшчэ не прызвычаіліся да жыцьця ў новым чучхеісцкім горадзе, якім кіруе любімы мэр Чык Ін. На разборцы ўнівэрмагу працавалі супрацоўнікі сацыялягічна-дасьледчага Інстытуту Манаева, якія добраахвотна вырашылі папрацаваць на патрэбы грамадзтва. Шлях да будаўнічага ўчастка быў дастаткова дрэн[…] таму «мэрсэдэс», на якім ехаў Чык Ін, трэсься на ўха[…]е мэр толькі сьмяяўся ад душы і казаў, што едзе на лі[…]. На тым месцы, адкуль можна было ўбачыць усю буд[…] ён спыніў свой аўтамабіль і стаў назіраць за працай. Бы[…]м палюбавацца. Гледзячы на працуючых, Чык Ін быў ве[…]задаволены і сказаў: «Малайцы нашыя сацыёлягі». Потым ё[…]заў целаахоўнікам: «Калі я бачу працуючых аналітыкаў, то […]ваю прыліў сілаў. Мы павінны вучыцца ў іх такой бязвой волі і энэргічнасьці». Пазьней ён паехаў у Траецкае прадмесьце,

нашага гарадка

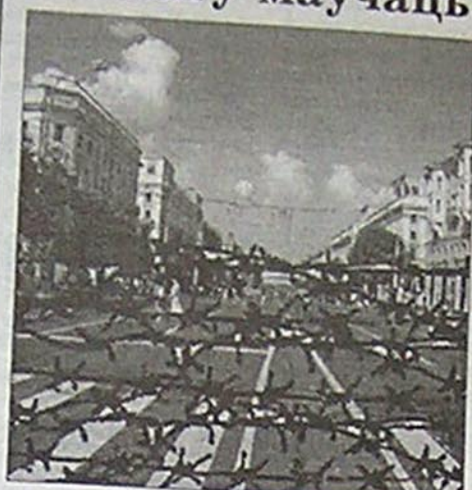
Камунальныя ўтопіі беларускай палітыкі

Вячэрні $ Мінск Financial

Орган Мінскай Рады і МВФ у Беларусі №15 (20

Не магу маўчаць!

Стаўкі па… дэпазытах… найшлі

Адкрыты ліст вэтэрана АГП гарадзкім уладам

Шаноўны мэр гораду, узяцца за пяро мяне прымусіла сцэнка, якую мне давялося ўчора назіраць на праспэкце Скарыны непадалёк ад рэстарану «МакДональдс». Там мне трапіла на вочы купка моладзі, якая слухала музыку і сьмяялася. Раптам да іх падышоў тратуарны [illegible]тралёр і ветліва сказаў: «Служба аховы. Калі [illegible] прад'явіце вашыя білецікі на права гуляць па пр[illegible]ызаванай вуліцы». У адказ малойчыкі за[illegible]ліся. Адзін зь іх спрабаваў падмануць к[illegible] і паказаць стары білецік. Другі сказаў, што [illegible]абрак-студэнт. Трэці хныкаў, што ідзе наведа[illegible]ць хворага на мэнінгіт брацікa. Кантралёр згубіўся. Я вырашыў прыйсьці яму на дапамогу. Я паспрабаваў патлумачыць хлопцам, што такое прыватная ўласнасьць, што мэрыя ня можа несьці ярмо сацыяльных расходаў, што ў Менску ў адпаведнасьці з нэалібэральнай практыкай у другіх краінах грамадзкія прасторы, у тым ліку тратуары, прыватызаваныя. Каб захоўваць тратуары чыстымі, іх уладальнікі прадаюць білеты для праходу. Калі ж у вас няма грошай на хаджэньне па тратуарах, адпраўляйцеся гуляць у грамадзкія месцы, дзе ня трэба плаціць за ўваход, напрыклад, супэрмаркет. У адказ я пачуў толькі брыдкія выразы. Я спытаўся ў кантралёра, чаму ён не выклікаў міліцыю. «А што міліцыя», раскінуў рукамі ахоўнік,– «паспрабуйце ўзяць з зайцаў-пешаходаў нейкі штраф. Няма на гэта ніякіх паўнамоцтваў». Вось такая гістрыя.

Шаноўны мэр, колькі яшчэ мы будзем назіраць, як парушаецца Сьвяты закон прыватнай уласнасьці, як нахабна крочыць крымінал па прыватызаваных вуліцах. Ці за тое мы змагаліся на гарадзкіх выбарах 2002 году, ці не за тое пралівалі кроў Захаранка, Красоўскі?.. Шаноўны мэр, ці не прыйшоў час узмацніць меры па барацьбе з зайцамі-пешаходамі і ўвесьці за гэтае злачынства супраць прыватнай уласнасьці спэцыяльную крымінальную адказнасьць. Думаю, што год на хіміі мог бы прымусіць гэтую публіку трымацца падалей ад праватызаваных зонаў.

З павагай,

Ігнат Кірылык,
Сябра АГП з 2002 г.

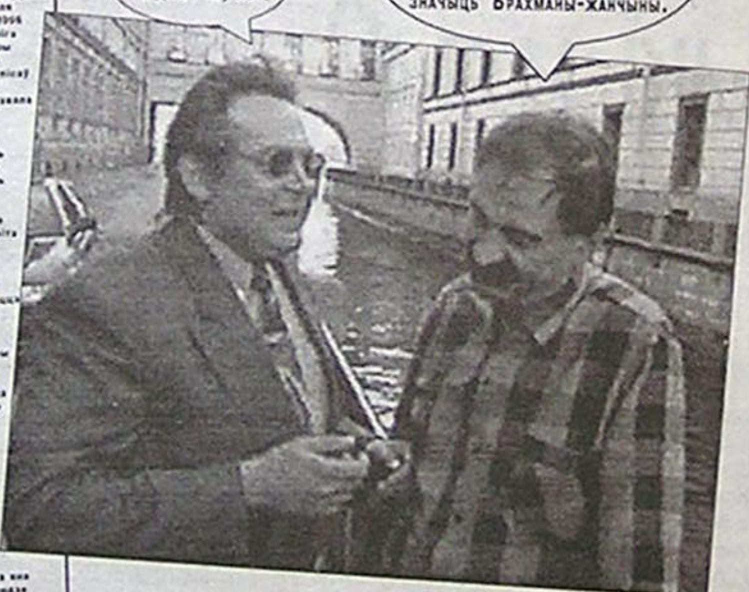
Велесаускі Менск

Орган Гарадзкога Чартога Белага Семені №15 (2076)

Сэнсацыя: Саша і Сірожа – жыды!

Указ аб пераходзе гарадзкога жыцьця ў рэжым ваенна-спартовага вышкалу

на месцы якога будуецца закрыты горад, дзе будуць сканцэнтраваныя дамы супрацоўнікаў гарсавету. Быў такі выпадак на будоўлі: адзін з працуючых, сябра БНФ які, як і ўсе партайгеносэ, дабраахвотна выйшаў на суботнік, ганяў тачку з цэмэнтам. Раптам кола тачкі наляцела на каменьне і тачка павалілася на бок. Бэнэхвавец раззлаваўся і разьбіў камень. Гледзячы на гэта відовішча, Чык Ін сказаў: «З такім кулаком мы разаб'ем любога ворага». Дзякуючы такой бязьмежнай любові і даверу вялікага мэра і любімага кіраўніка Чык Іна да нашых гараджанаў, яны сталі ўсемагутнымі – ствараюць усё, чаго няма. Вось такі рэвалюцыйны дух апоры на свае сілы і адчыняе сьвету новы Менск – горад чучхейскага раю. Сапраўды, няма на Зямлі такой сілы, якая б магла пераадолець моц менчукоў. Заўтра любімы мэр наведае будаўніцтва трыюмфальнай аркі ў гонар любімага мэра.

Ліза Чайка

Кіруючыся думкай аб духоўным здароўі і расавай гігіене насельніцтва гораду Менску, адчуваючы сакральную адказнасьць перад спрадвечнымі багамі славянскага космасу, на падставе Рунічных Летапісаў Старажытнарускай І[illegible]чнай Царквы Праваслаўных Старавераў Ін[illegible], я, мэр Менску, загадваю:

[illegible]есьці ўвесь рытм гарадзкога жыцьця ў [illegible]м ваенна-спартовых вышкалаў.

2. Устанавіць для ўсіх супрацоўнікаў прадпрыемстваў і ўстановаў наступны распарадак дня.

5.00 Агульнагарадзкі пад'ём. Усе мужчыны ад 14 да 75 гадоў зьбіраюцца й ідуць на плошчы раёнаў. Фармаваньне калёнаў рабіць па кастах: кшатрыі, брахаманы, шудры, жыды.

5.00-6.00 Крос 12 км.

6.00-6.30 Масавы двубой да першай крыві.

6.30. Сьняданак – сырыя жабы. Насычэньне касьмічнай энэргетыкай праз кантакт зь біяполем.

7.00-9.00 Калектыўная малітва багам і духам роду. Успаленьне благавоніяў перад алтаром Тарха Перуновіча, Бога-Захоўвальніка старажытнай Вялікай Мудрасьці. Калектыўнае чытаньне старажытных Рунаў і Сьвяшчэнных Старажытных Ведаў, Запаветаў Тарха Перуновіча і ягоных Настаўленьняў. Саньтыі. Дыскусія аб прачытаным.

10.00-11.00 Калектыўныя сьпевы ведычнага гімну Менску:

«Сэмаргл-Сварожыч!
Вялік Агнябожыч,
Спалі боль-хваробу,
Ачысьці ўтробу,
У чада людзіны,
У ўсякай тварыны,
У стара і млада,
Ты Божая ўслада!..»

11.00-11.30 Полавы кантакт з жонкамі і сяброўкамі.

16.00-17.00 Прынашэньне ахвяраў Даждзьбогу.

17.00-17.30 Будаўніцтва Вайтмара – лятаючай калясьніцы для падарожжа ў Свастычны рукаў галяктыкі – прарадзіму белай расы.

17.30-19.30 Рэканструкцыя радавога кургана белай расы – Вялікага Капішча Інглії і Духоўнага цэнтру Першаснай Веры Роду Расы Вялікай і Роду Нябеснага.

19.30 Вячэра. Крупа, звараная на іржавай вадзе.

20.00 Сон.

Яўген Афнагель,
Мэр (галоўны волхв') гораду Менску

АнОнсы

Паглядзіце:

БТ, 8.30.
«Арсэнал».
Будзільнік патрыёта. Бадзёрая праграма для матуль і сяброўак вайскоўцаў. Вельмі карысная праграма для малых. За паўгадзіны можна пасачыць за прафэсійнай гульнёй у вайнушку, павучыцца тактычным прыёмам, а таксама па зьнешнім выглядзе і адкормленасьці вайскоўцаў высьветліць склад сухпайку і хадавыя тавары на рынку беларускай зброі. Калі ваш сусед яшчэ не прачнуўся – ён альбо не цікавіцца казарменнымі ўмовамі, альбо не патрыёт.

БТ, 9.35.
«На чужыне».
З ранку паплакаў – увесь дзень можна забаўляцца.

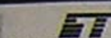
Нядзеля падаравала дачнікам настальгію па радыкуліту, бульбе і вулічнаму сарціру. Глядзіце а 8.50 на ОНТ сэрыял Цімон і Пумба . Новая сэрыя прыгод дзіка і суслікападобнай істоты ў джунглях.

А 11.10 – па БТ «Сад мары», а 10.05 – НТВ – «Расьліннае жыцьцё», потым пераключаем на дак. фільм **«Селянін» 13.30 – Культура** І заканчэньне сельгасперадач апошняй сэрыяй сэрыялу «Надвор'е». Вот будет лето, поедем на дачу! В руки лопату..

БТ, 14.30.
«Іван Жахлівы».
Перадача спэцыялістаў па вычварэнцам з рытарычнымі пытаньнямі: карысны ці не садызм у кіраваньні дзяржавай, як спыняць народныя бунты, што рабіць з жонкай.

РТР, 22.35.
«Клетка».
Калі няма магчымасьці выйці у інтэрнэт, глядзіце і вучыцеся, як гэта робяць іншыя спэцыялісты пры дапамозе віддальца і разэткі. Адзіная небясьпека – ніколі не вярнуцца.

НТВ, 15.45.
Ток-шоу «Прынцып даміно» з тэмай «Ён жанаты на сваёй машыне».
Падымаецца цікавая тэма маральнасьці ўзаемаадносінаў паміж чалавекам і поўнапрываднай вагінай, якая працуе на 95-м альбо дызелі. Разглядаюцца новыя рэспэктабельныя мадэлі сьвзамяняльнікаў.

07.00 Навіны.
07.15 «Бальфогор». Мульт-сэрыял (Міжнародны Французскі Канал). 2-я сэрыя.
07.40 5 цаляў.
07.50 Мультыклюб.
08.30 Арсэнал. Праграма аб войску.
09.05 «Сузор'е надзей». Нацыянальны тэлевізійны конкурс юных талентаў.
09.35 «НА ЧУЖЫНЕ». (Індыя) 2-я сэрыя.
11.10 Сад мары. Перадача для дачнікаў.
11.35 Музэум. «Жырандоль П. Багрыма».
11.55 «Маршрут №...».
12.00 Навіны.
12.20 «Усё нармальна, мама!» Забаўляльная праграма.
13.10 Тэніс. Кубак Дэвіса. Беларусь — Ізраіль. Прамая трансляцыя.
13.50 «Вашае лато».
14.30 «Ёсьць толькі імгненьне...» «Іван Жахлівы?».
15.00 Навіны.
15.20 Час мясцовы. «Родныя назвы».
15.45 «Рынкі сьвету». Дак. сэрыял (Міжнародны Французскі Канал). 2-я сэрыя.
16.10 Кліп-абойма.
16.55 Міжнародны турнір «Эўрапейскі хакейны выклік». Беларусь – Латвія. Прамая трансляцыя.
19.20 «ІДЭАЛЬНЫ МУЖ». Мэлядрама (ЗША-Вялікабрытанія).
21.00 Панарама: падзеі тыдню.
21.45 Тэлебарометр. Прагноз надвор'я.
22.05 «ЗАМАК». Псыхалягічны трылер (Расея-Францыя-Нямеччына).

ОНТ

08.00 «ТВІНІСЫ». Дзіцячы сэрыял.
08.20 Ералаш.
08.25 Вайсковы магазін.
08.50 Дысней-клюб: «Цімон і Пумба».
09.15 Дог-шоў.
10.00 Навіны (з субтытрамі).
10.10 «Непуцёвыя нататкі» зь Зм.Крыловым.
10.30 Пакуль усе дома.
11.05 «Уладар смаку» з Валдзісам Пельшам.
12.00 «Клюб падарожнікаў» з Юрам Сянкевічам.
12.40 «Лубянка». «Геній разьведкі». Фільм 2-й.
13.20 Ералаш.
13.30 Дысней-клюб: «Качыныя гісторыі».
14.00 Навіны (з субтытрамі).
14.15 «Прынцэса цырка». Дак. фільм цыклу «Наш агульны дом».
14.30 Разумніцы і разумнікі.
14.55 Сэрыял «Надвор'е». 4-я сэрыя. Заключная.
15.45 Вялікія бацькі.
16.15 «БАНЗАЙ». Камэдыя (Францыя). 1983.
17.50 Ток-шоў «Выбар»
18.35 «МУШКЕЦЁР». 2000.
20.30 «Контуры».
21.10 «У СЬМЯРОТНАЙ ЗОНЕ». Баявік.
23.05 Часы.
00.05 Горныя лыжі. Чэмпіянат сьвету. Хуткасны спуск. Перадача з Швайцарыі.
00.35 «ПРЫВІДЫ». Містычны трылер. Да 02.25.

РОССИЯ

09.15 Ранішняя пошта.
09.50 «Гарадок». Дайджэст. Забаўляльная праграма.
10.20 «МАТЫЛЬДА». Камэдыя (ЗША). 1996.
12.10 Парлямэнцкая гадзіна.
13.00 Весткі.
13.20 Вакол сьвету.
14.15 Дыялёгі пра жывёлаў.
15.10 «Стварыць групу «А». Дак.сэрыял. «Памерлыя і жывыя».
16.05 Пакой сьмеху.
16.55 «ВУЛІЧНЫ БАЕЦ» (ЗША). 1994.
18.50 У «Гарадку».
19.00 Весткі тыдню.
20.10 Спэцыяльны карэспандэнт.
20.35 «АВАРЫЯ» (ЗША). 1997.
22.35-00.42 «КЛЕТКА» (ЗША). 2000.

НТВ

09.00 Сёньня.
09.05 Сэрыял «Бушуючая плянэта».
10.00 Сёньня.
10.05 «Расьліннае жыцьцё» Лаўла Лабкова.
10.40 Вы будзеце сьмяяцца!
11.00 Сёньня.
11.05 Важныя людзі ў праграме «Уплыў».
12.00 Сёньня.
12.05 Камэдыя «Ты – мне, я – табе».
13.50 Вы будзеце сьмяяцца!
14.00 Сёньня.
14.05 Своя гульня.
15.00 Сёньня.
15.20 «Гісторыі паляўнічага за кракадзіламі».
15.45 «Ён жанаты на сваёй машыне». Ток-шоў «Прынцып даміно».
16.00 Сёньня.
16.05 «Ён жанаты на сваёй машыне». Ток-шоў «Прынцып даміно». (працяг).
17.00 Сёньня.
17.05 «Нацыянальная бясьпека: сахалінская пустэльня».
17.45 «ДЗЁННАЕ СЬВЯТЛО» (ЗША).
20.00 «Надоечы» зь Леанідам Парфёнавым.
21.30 «ПАЦАЛУНАК ПЕРАД СЬМЕРЦЬЮ». Трылер (ЗША).
23.20 «КЛАН САПРАНА». Гангстэрскі сэрыял (ЗША).

КУЛЬТУРА

11.20 Надоўгія гісторыі.
11.35 Дзіцячы сэанс. **«САДКО».** («Масфільм») 1952.
13.00 Куты мандэжа.
13.30 «Селянін». Дак. фільм.
14.25 Чорныя дзіры. Белыя плямы.
15.20 «Гадзіна музыкі». Тэлечасопіс.
15.45 «Мадам Батэрфляй». Фільм-опэра.
18.25 «Гамоза». Вядучы І.Цуценьеў.
18.55 «ВЯРТАНЬНЕ Ў БРАЙДСХЭД». Тэлесэрыял (Вялікабрытанія), 1981.
19.50 Зорныя гады «Ленфільма».
20.30 «Легкі жанр». Вядучы А.Гурэвіч.
20.55 Афіша на заўтра.
21.00 Вечарыны ў тэатры «Школа сучаснай п'есы».
21.40 «ДЫРЫЖЭР». (Польшча), 1979.
23.25 «Джазафрэнія». Вядучы І.Бутман.
23.50-23.55 Праграма перадач.

СТВ + REN TV

05.30 Музычны канал.
06.30 «Дзікая плянэта». «Усё аб сабаках», «Ратавальнікі». Дакумэнтальныя фільмы.
07.30 «Дэніс-гарэза». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.00 «Флінт – дэтэктыў у часе». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.25 «Хіткліф». Мультыплікацыйны сэрыял.
08.50 «Філярманічны тыдзень».
09.00 «СТВ-спорт».
09.10 «Партрэт у інтэр'еры».
09.25 Аўтапанарама
09.45 «ПАДАРОЖЖА ДА ЦЭНТРУ ЗЯМЛІ».
10.50 «НІНА». Тэлесэрыял.
12.00 «Сьнеданак з Інай Афанасьевай».
12.30 «Дабрыдзень, лекар!».
12.45 «Арт-экспрэс».
13.05 «КУФЭРАК МАРЫІ МЕДЫЧЫ». Дэтэктыў (СССР), 1980.
15.05 «Віддавочнік» з Іванам Усачовым.
15.35 «ВОВАЧКА-2». Камэдыйны сэрыял.
16.10 «Жыцьцё з Луі». Мультыплікацыйны сэрыял.
16.35 «Вуншпунш». Мультыплікацыйны сэрыял.
17.00 «Залатая дзясятка беларускай опэры».
17.30 Дак. фільм «Вар'яцкі сьвет».
18.25 «168 гадзін». Інфармацыйна-аналітычная праграма.
19.10 «Усё для цябе».
19.40 «Пакуль гарыць сьвечка».
20.10 «НІНА». Тэлеэрыял.
21.05 «КРАІНА ГЛУХІХ». Крымінальная мэлядрама (Расея), 1998.
23.45 Навіны СНД.
00.00 «Я ўяўляю гэта так...». Дак. фільм цыклу «Агульны дом».
00.15 «ДЗІКАСЬЦЬ». (ЗША) 1998.

8 канал

15.00 «У госьці да казкі».
16.30 «Эўропа сёньня».
17.00 «ГОРАЦ». Сэрыял.
17.45 Праграма мультфільмаў.
18.15 «КРЫМІНАЛЬНЫ ТАЛЕНТ».
20.45 «Вечарніца».
21.00 Тэлемагазін.
21.10 «І ЦЭЛАГА СЬВЕТУ МАЛА». Баявік.

1

08.00 МэгаМікс.
12.00 «Пра Fashion».
12.45 МэгаМікс.
17.00 Музыка.RU.
18.00 МэгаМікс.
04.00 Заканчэньне трансляцыі.

Банка дня

CKEY.ORG.UA

ОНТ 21.10

МІЖНАРОДНЫ ТУРНІР «ЭЎРАПЕЙСКІ ХАКЕЙНЫ ВЫКЛІК» (БЕЛАРУСЬ-ЛАТВІЯ)

Прамая трансляцыя. Затарваемся півам па самыя памідоры і па канапах! Нападаючы абводзіць латвійскага абаронцу, удар клюшкай, і шайба ў варотах! Сэрца поўніцца радасьцю за нашых хакеістаў, а вочы наліваюцца сьлязьмі перамогі. Беларусь – чэмпіён!

НАВІНКІ TV
Праграма тэлебачаньня
3 - 9 лютага 2003

Палёт над гняздом зязюлі:

Хай гэты сьвет прагнецца пад нас

– Божа, вы, чувакі, толькі і робіце, што скардзіцеся, як вам тут цяжка і невыносна, і ні чарта ня робіце, каб проста сысьці! Я хачу зразумець, вы хто па-вашаму – псіхі ці хто?!

У эпоху, калі было модна і надзённа крытыкаваць Амэрыку, Кен Кізі напісаў раман, якому было наканавана стаць культавым творам свайго часу. У 1975 годзе Мілаш Форман паставіў фільм, якому было наканавана стаць культавым фільмам XX стагодзьдзя. А Амэрыка як разносіла свабоду, роўнасьць і дэмакратыю па зямлі, так і працягвае іх разносіць, дорачы радасьць і надзею мільёнам людзей па ўсім сьвеце – ад Вістнама да Ірака.
Любую краіну можна ўявіць сабе ў выглядзе палатна мастака-пуантыліста – шмат пёстрых кропак, якія складаюцца ў фігуры, пэйзажы, нацюрморты... Але каб зразумець склад любой дэталі, трэба падысьці бліжэй, і мы ўбачым, як на самой справе выглядае ўся карціна бяз зрокавага эфэкту. У якасьці такой дэталі вялікага палатна пад назвай "Імпэрыя Свабод Чалавека" Кен Кізі выбраў ардынарную псіхушку, каб прадэманстраваць у поўнай меры, як дзейнічае машына ўлады ў, здавалася б, дэмакратычнай краіне, дзе правы і свабоды кожнага забясьпечаныя ня толькі канстытуцыяй, але і клятвай Гіпакрата.
Прэзыдэнт, манарх, кіраўнік, сатрап – усё гэта сястра Рэтчыд (Луіз Флэтчэр) у адной асобе, якая трымае ўладу, а таму ўстанаўлівае правілы, абавязковыя для выкананьня, бо, як вядома, усе правілы – для нашага з вамі шчасьця і дабрабыту. Але для кожнай сыстэмы знойдзецца і свой бунтар, які пачынае задаваць пытаньні, рабіць высновы і правакаваць ціхі статак законапаслухамяных грамадзянаў на смуты і розныя непавінавеньні. Такім Чэ Геварам для жыхароў псіхушкі стаў Рэндал Патрык МакМэрфі (Джэк Нікалсан), які зьмяшчаў у сабе такую прагу да свабодалюбства, што яна ня мела месца, дзе зьмясьціцца ў ягонай шырокай душы, і натуральным чынам распаўсюджвалася на ўсіх прысутных. Правілы існуюць толькі для таго, каб іх разбураць – вось галоўны накірунак дзейнасьці паўстаўшага МакМэрфі, якога не задавальняе тое, што яго спрабуюць кантраляваць і падпарадкоўваць чужой волі. Як і ў выпадку з таварышам Чэ, улада спрабуе даказаць сваю сілу і магутнасьць шляхам пазбаўленьня жыцьця (чытай – сьвядомасьці) і пускае соплі ў свой уласны калодзеж – павержаны герой ня толькі становіцца пераможцам, але і прысьмешнікам над усімі патугамі сыстэмы прымусіць людзей цалаваць жопы трымальнікам улады за свае ўласныя грошы.
Амэрыка прыняла крытыку, сабрала баксы з падаткаплацельшчыкаў і нарадзіла новых оскараносьбітаў – гэта быў другі ў гісторыі Галівуду фільм, які пасьля знакамітага "Гэта здарылася аднойчы ноччу" 1934 году, узяў пяць асноўных "Оскараў" (лепшы фільм, лепшы рэжысэр, лепшы сцэнар, лепшы актор і лепшая актрыса).
Прыемнага прагляду! ●

Äæíí Íÿø,
øûçàðäýï²ê

ТЭле-тэрапІя тЫдня

Яшчэ з савецкіх «застойных» часоў у нас існавала практыка «зачыняць» ідэйных апанэнтаў сыстэмы ў псыхіятрычныя лякарні. З аднаго боку, гэта быў шлях да гуманнасьці, бо купкай гадоў раней такую контру проста пускалі ў расход. Зь іншага ж боку, улады рабілі даволі хітры ход: народу задавалася праграма, што толькі невылечны вар'ят можа выступаць супраць савецкага ладу. Часы зьмяніліся, і цяпер апанэнты сыстэмы, наадварот, намагаюцца давесьці, што вар'яцкай ёсьць сама ўлада, а гарант канстытуцыі ўвогуле патрабуе шпіталізацыі. Між тым, г.зв. «псіхушкі» працягваюць жыць сваім уласным жыцьцём, незалежна ад палітычнай кан'юнктуры. І гэтая гісторыя будзе карыснай як для прэзыдэнта, гэтак і для некаторых агрэсіўных дзеячоў апазыцыі.

Пятніца, 7 лютага
СТВ 22.50
«ПАЛЁТ НАД ГНЯЗДОМ ЗЯЗЮЛІ»

Таварышу Дамейку, сьлімаку і мінэралу

Хто сказаў, што першым беларусам, які пабываў за мяжой, быў Дранько-Майсюк, які даехаў да Парыжу і то стаміўся? Калісьці беларусы былі вельмі мабільнай нацыяй, вандравалі па ўсім сьвеце. Нашыя продкі паўсюль, дзе яны ні зьяўяліся, ўводзілі моду на ўжываньне бульбы-фры, а таксама завезьлі ў Амэрыку зуброў, дзе яны акліматызаваліся і асыміляваліся. Дзе толькі ні сустракаліся ў 19 стагодзьдзі беларусы, прэзэнтуючы ўсяму сьвету наш слаўны і працавіты народ. Беларускі падарожнік Ігнат Дамейка даехаў ажно да Чылі, дзе заслужыў імя нацыянальнага героя і ўвекапомненьня свайго імя ў мясцовай тапаніміцы. Лёс Дамейкі павучальны і варты пільнай увагі для нашых суайчыньнікаў.

Нарадзіўся ён у 1802 годзе ў Карэліцкім раёне. Пасьля навучаньня ў піярскім калегіюме атрымаў ступень магістра філязофіі ў Віленскім унівэрсытэце. За ўдзел у таемнай арганізацыі філяматаў (тагачасны аналяг «Маладога фронту») Дамейка адсядзеў 6 месяцаў у Базыльянскім клаштары (тагачасны аналяг Валадаркі).

Блізкі сябра Міцкевіча, Ігнат Дамейка стаў пэрсанажам паэмы «Дзяды» і «Пана Тадэвуша». Пасьля адсідкі, ён захапіўся сельскай гаспадаркай і стаў знакамітым на ўсю Беларусь эканомам. Невядома, як склаўся б лёс маладога бізнэсмэна, каб не палітычныя пэртурбацыі, да ўдзелу ў якіх у Ігната надта ўжо ляжала душа. Але параза паўстаньня 1830 году (тагачасны аналяг «Маршу свабоды» 1999 году) змусіла Дамейку падацца ў палітычную эміграцыю. Аднак ён не абмежаваўся, як некаторыя ягоныя сёньняшнія супляменьнікі, раздачай рэклямных улётак для прускіх і асманскіх турыстаў на Карлавым мосьце ў Празе.

Дамейка доўга вандраваў па сьвеце, займаючыся рознымі навукамі. Трэба адзначыць, што ў той час навучаньне філязофіі заключалася ў вывучэньні лаціны і ўменьні знаходзіць прадметы ў навакольным сьвеце і даваць ім лацінскія назвы. Цікаўны да экзатычнага сьвету дзікай прыроды, Ігнат Дамейка даехаў да Чылі, дзе знайшоў і даў сваё імя: сьлімаку «наўцілусу дамейкусу», мінэралу «дамейкіту» і кветцы «віёле дамейкане». Вядома ж, мясцовыя індзейцы з племя араўканцаў даўно ведалі смак сьлімака, здымалі з дапамогай мінэрала варожыя скальпы ды нюхалі тую кветку. Аднак патомкам гішпанскіх калянізатараў індзейскія назвы падаліся, напэўна, ня надта мілагучнымі ў параўнаньні з акадэмічнай лацінай. Удзячныя чылійцы ўвекапомнілі памяць пра прыродазнаўцу, назваўшы ў 1950 годзе імем беларуса футбольны клюб «Дамейка» ў Пуэбла-Дамейка. Чылійскія вуліцы, мястэчкі носяць імя падарожніка. Таксама чылійскі Пік Камунізму ў Андах называецца Пікам Дамейкі. А нядаўна знакаміты сьледапыт стаў вядомы і сваёй кнігай падарожжаў, якая сёлета выйшла ў выдвавецтве «Кнігаразбор». Выдаўцам прыйшлося добра папацець, каб перакласьці гэты бясцэнны фаліянт зь беларуска-польска-гішпанскай трасянкі, якой карыстаўся славуты аўтар, на нармальную акадэмічную наркамаўку. Інакш чым патлумачыць, што твор нашага земляка дайшоў да сучаснага беларуса амаль праз паўтары стагодзьдзя ад моманту яго напісаньня? Так што, як зараз кажуць у электрычках, прыемнага чытаньня! ●

Славамір Адамовіч,
Менск–Осла–Нью-Ёрк

РыфмаплЁты
Бэзавыя дрэвы Натальлі Капы

Акрамя паляпшэньня дэмаграфічнай сытуацыі ў краіне трэба садзіць кніжкі і пісаць дрэвы. Натальля Капа забіла двух стральцоў адным зайцом: назвала сваю другую ўжо кніжку "Бэзавыя дрэвы". Хто можа сказаць пра паэтку лепш чым яна сама?

Нечакана нясладзеўкай
стала я паганай дзеўкай
Хтось спытае: How are you?
Прэч заразы, бо заб'ю.
У мяне спытаць такое.
Лепей горла сьцяць рукою.
Хто з вас ведае, рабяты,
Дзе атруты ёсьць багата?
Мне ж пасьля сплятуць ля малы:
Тут жыла паэтка Капа.

У зборніку шмат аптымістычных вершаў напісаных любімымі дзятвой хрэстаматыйнымі памерамі. Увогуле сам факт выхаду кніжкі дае повад для аптымізму: не пашкадавала пары соцень на выданьне ў вядомага ўжо выдаўца Ігара Логвінава. Такім чынам паведамленьні пра заўчасны скон беларускай паэзіі трэба лічыць пакуль заўчаснымі.

«САюзмультфільм» супраць Ды$нэя

Супрацьстаяньне дзьвюх сыстэмаў закранула ўсе сфэры жыцьця, у т.л. і мультыплікацыю.

Вось ужо больш як дзесяцігодзьдзе на нашых блакітных экранах гарэзяць дысноеўскія бурундучкі, качкі, мышкі ды коцікі замест знаёмых нашых «Саюзмультфільмаўскіх» Карлсана, Віні-Пуха, Матроскіна і Чэ Бурашкі. Шукальнікі канспіратыўнай змовы супраць чалавецтва б'юць у свае «славянскія набаты», пішуць пра хітрыя козьні масона Ўолта Дыснэя, які праз свае стужкі прывіваў у дзяцей прагу да гвалту, сквапнасьць, пагарду да хрысьціянскіх каштоўнасьцяў і г.д. Такі спрошчаны падыход, аднак не раскрывае сутнасьці пытаньня. Дзяржава, якая нават будавалася б на масонскіх ідэалах дабра і справядлівасьці, не дазволіла б якому-небудзь злодзею тварыць чорную справу па ператварэньні нацыі ў банду галаварэзаў.
Ня гэтак шмат і гвалту ў дыснэеўскіх мульціках, як гэта хацелася б аўтару кнігі «Тайные общества XX века» М Багалюбаву, які разам зь іншымі абаронцамі маральнасьці абвінаваціў Дыснэя ва ўсіх грахах. Але затое поўна непрыкрытай этатысцкай і амэрыканісцкай прапаганды – варта ўзяць для прыкладу хаця б экранізацыю казкі пра Віні-Пуха. Амэрыканскі Віні-Пух больш падобны на нашага Іа. Пух у «Саюзмультфільмаўскай» анімацыйнай вэрсіі – монаманьяк, зацыклены на ідэі фікс – гаршэчку зь мёдам. Гэты пэрсанаж скарыў сэрцы дарослых і дзяцей. Дзеяньні Віні-Пуха ірацыянальныя, ён не прызнае канвэнцыяў, ён жыве як паэт – ад фуршэту да фуршэту (то бок, ад гаршэчка да гаршэчка). Гісторыя Віні-Пуха – гэта ў пэўным сэнсе пэрсаніфікацыя анархісцкага міту, які на дыснэеўскім экране цяжка ўявіць. Ня менш папулярны пэрсанаж савецкага анімацыйнага кіно – Карлсан, які жыве на даху, проста немагчымы ў Амэрыцы. Карлсан, якога ў нас любяць ня менш, а можа нават больш чым на ягонай радзіме ў Стакгольме, тыповы гарадзкі партызан, які жыве па ўласных правілах дзе захоча і робіць што захоча. Нават ягонае жыльлё – гэта сквот, які ён самавольна заняў, забіваючы на аплату камунальных плацяжоў. Пазытыўны амэрыканскі мультгерой ня можа сабе гэта дазволіць. Герой амэрыканскага мульціка ўвесь час нечым заняты, часьцей за ўсё ён ратуе сьвет. У змаганьні са злом мульцяшкі выконваюць ролю «маленькіх памочнікаў паліцыі» – гэта ўжо бурундучкі, качкі і іншыя «бэтманты», агенты паліцэйскай дзяржавы. «Саюзмультфільмаўскія» «Трое з Прастаквашына» перавыхавалі дзяржаўнага чыноўніка – паштальёна Печкіна. Тое самае адбываецца ў сьвеце Карлсана – фрэкен Бок на пачатку фільму – проста ўвасабленьне грамадзкага кантролю і пакараньня, у выніку перавыхаваўчай працы Карлсана ў канцы фільма набывае чалавечыя рысы. «Трое з Прастаквашына» гэта маніфэст экалягічнага анархізму: група сяброў займае сквот, дзе жывуць сабе паводле законаў негвалтоўнай цывілізацыі, у іх экалягічна чысты трактар, «малачко» зноў-такі ад звар'яцелай кароўкі. Леварадыкальныя рухі на Захадзе не маглі і марыць пра такую рэкляму! У кароткім артыкуле намагчыма ахапіць усе асаблівасьці анімацыйнага кіно XX стагодзьдзя: можна канстатаваць толькі той факт, што ў супрацьстаяньні дзьвюх сыстэмаў сьветапогляду мульцяшкі таксама сумленна гралі сваю ролю. І перамога адной сыстэмы над другой вызначыла колькасную перавагу на экранах культурных канонаў пераможцаў. Ці будзе XXI стагодзьдзе ў сьветапоглядным сэнсе «стагодзьдзем Ўолта Дыснэя»? Усё залежыць ад выбару гледачоў, здольных распазнаць зашыфраванае пасланьне ш такіх простых на першы погляд мастацкіх творах, як мульцікі ●

Браты Ўорнэры

Авальчыкі ням?
Антрапалягічная варажба на каўбасным фаршы

Калісьці «кактэйлем Молатава» называлі ня тое слабаалькагольнае пойла, якім забітыя вулічныя «камкі», а гаручую вадкасьць для падпальваньня фашыстоўскіх танкаў і разгону паліцэйскіх кардонаў. Але «Фарш Мікаяна» – гэта ня тое, што засталося пасьля Сталінградзкай бітвы ад арміі Паўлюса. Гэта – натуральны мясны фарш, зроблены на мясакамбінатах канцэрну «Мікаян». Назва канцэрну мае самыя непасрэдныя адносіны да легендарнага наркама. Калісьці аднаму з маскоўскіх мясакамбінатаў было прысвоенае ганаровае званьне «імя А.Мікаяна». Але схапіліся за галаву: «Несалідна! Каўбасы і сардэлькі, вядома, рэч патрэбная, але ж гэта не калючы дрот, фуфайкі ці іншы стратэгічны прадукт». Перайменавалі. Але кемлівыя масквічы здагадаліся: «Ага! Гэта мясакамбінат, які варыць каўбасы для Палітбюро!» І сталі шукаць каўбасныя вырабы былога Мікаянаўскага мясакамбінату. Каўбасу так і звалі «Мікаянаўская». Якасьць яе была не нашмат лепшай ад звычайных каўбас, але савецкім грамадзянам было прыемна бачыць сябе ў ліку «далучаных» да панскага, дакладней, намэнклятурнага стала. Быў у гэтым яшчэ адзін архэтыпны элемэнт – пэўная сакралізацыя савецкай улады, успрыманьне ідэалёгіі праз страўнік, а не праз сьвядомасьць, што паводле Макса Шэлера дае больш эфэктыўныя вынікі.

Харчаваньне – гэта першасная патрэба, а сацыяльныя і духоўныя запатрабаваньні homo sapiens і яго найбольш дасканальнай формы — homo sovietikus знаходзяцца на вяршыне пірамíды і палітычнымі дыетолягамі ў разьлік не ўспрымаюцца. Прысутнічаў таксама і элемэнт рытуальнага паяданьня абагаўлёнага наркама, нешта накшталт хрысьціянскай літургіі. Апошнія два гады расейскія піаршчыкі дагналі фішку, што расейцы крыху пераелі «сьнікерсаў» і «памперсаў», таму рэклямныя брэнды пад уплывам магутнай хвалі «настальжы» пачалі пацíху сплываць у сэмантычнае поле першамайскіх транспарантаў. Прычым адбывалася гэта ўсё і на самым высокім узроўні і на ніжэйшых. Прыняцьце Пуціным фактычна савецкага гімну ў якасьці дзяржаўнага таксама сьведчыць пра бясспрэчную перавагу тэорыі набытых рэфлексаў Івана Паўлава над рознымі фрэйдысцкімі вычварэньнямі марксізму. Што гаворыць імя «Мікаян» сёньняшняму спажыўцу харчова-культурнага прадукту? Збольшага амаль нічога, як які-небудзі замежны мясапрадукт «Fleischwurst» ці там «Liberkese». Але гэта сьведчыць пра трываласьць традыцыйнага міталягічнага ўспрыманьня рэчаіснасьці, вякамі зацьверджанага прынцыпу: «ўлада харчуецца добра». Сьвіньні пратакраты з казкі Оруэла абвясьцілі, што паколькі яны займаюцца інтэлектуальнай працай, то яны будуць жыць у гаспадарскім доме, спаць на прасьціралах, піць малако, пазьней яны сталі хадзіць на задніх капытах і паліць цыгары. Зараз сытуацыя ў Масковіі зьмянілася: прынцып «усе жывёлы роўныя, а некаторыя раўнейшыя за іншых», адрэдагаваны ў «усе нараджаюцца роўнымі, а пасьля рабі што хочаш». Для homo postsovetikus няма іншых узораў дабра і прыгажосьці, чым героі савецкай прасторы. Але грамадзтва спажываньня можа зрабіць з учарашніх бронзавых помнікаў толькі гумавую лялькý ці цукерку. Гэта і ёсьць рэальны канец гісторыі, якая, паводле Маркса, паўтараецца двойчы: раз як трагедыя, другі **– як *фарс*, што па француску азначае тое самае, што па-нямецку *фарш*** ●

Язэп Джугашвілі

КРОНІКА

Бандыцкі Галівуд

Былыя паінькі экранаў усё больш намагаюцца адхапіць сабе ролю «благога хлопца»

Відавочна, каб дагнаць кінаперадавіка Стывэна Спілбэрга, які зьняў верагодны прэцэдэнт на «Оскара» – крымінальна-авантурны фільм «Злаві мяне, калі зможаш» (у галоўнай ролі Леанарда Ды Капрыо), Галівуд вырашыў неяк адказаць. Вядома, дагнаць уладальніка «Скіўцаў», сябру «Іншаплянэцян», размахваючы «Сьпісам Шындлера», ня так лёгка. Але праз некаторы час зоркі першай велічыні прымуць удзел у здымках фільмаў, дзе іх героі так сама, мягка кажучы, будуць мець вельмі неадназначныя дачыненьні з законам.

Ніколь Кідман

– былая жонка Тома Круза, пасьля разводу на ўвесь сусьвет паказала, як яна добра валодае рускім матам («Дзень нараджэньня дзяўчыны») і віхляе задам, сьпяваючы куплеты («Мулен Руж»), вырашыла яшчэ адкалоць што-небудзь падобнае. На гэты раз галоўная гераіня фільму **«Заплаці дзяўчынцы»**, якую ёй прыдзецца граць, ніхто іншы як шырокавядомая амэрыканская зводніца Хайдзі Флэйс, больш вядомая кліентам і ў паліцыі пад паганялам «галівудзкая мадам». Яна займалася тым, што пастаўляла дарагіх прастытутак самым уплывовым людзям ня толькі Галівуду, але й каханаабільным палітыканам. Жарт у тым, што ў жыцьці гэтая мадам за гэтак званы клюб знаёмстваў адхапіла толькі тры гады, а потым увогуле яе адпусьцілі на паруку, і зараз яна рыхтуе да выданьня свае ўспаміны. Разьлічана ўсё цудоўна – бэстсэлер + блокбастэр, толькі ўявіце сабе, колькі яе былых кліентаў сядзіць на іголках, і каб ня трапіць на экран ці ў кніжку, і мабыць ужо нясуць свае кроўныя залаціць ручку. А для

Джона Малкавіча

граць злачынцаў – звыклая справа. У кішэні актора ня толькі ролі звыклых злачынцаў-галаварэзаў («Турэмны самалёт», «Гульцы»), але й штосьці менш звыклае, як распусьнік («Небясьпечныя сувязі», «Мэры Райлі») і проста пэдафіл («Пачвара»). На гэты раз для Джона задачка паскладаней. У фільме **«Тайны школы мастацтваў»** ён сыграе копа, які працуе пад прыкрыцьцём. Але вось незадача – ягоныя мастацкія працы робяць поўны фурор на публіку. Ён становіцца прызнаным мастаком і дазваляе сабе ўсё, што толькі прыйдзе ў галаву: напрыклад, корчыць зь сябе рабаўніка зь вялікай дарогі. Адначасова ўсе пачынаюць захапляцца ім як забойцам. Тым часам

Робін Уільямс

закінуў звычай здымацца ў дзіцячых і рамантычных камэдыях. Пасьля таго, як ён жадаў замачыць Смуччы, а ў фільме «Бяссоньніца» забіў дзяўчынку, былы Пітэр Пэн у новым кінаопусе Майка Майлада **«Белыя ночы»** проста выкрадае труп незнаёмага, каб выдаць яго за свайго даўно прапаўшага брата. Вядома ж, у ЗША усё застрахавана, і за такі няшчасны выпадак можна было адхапіць амаль 1 мільён баксаў. Вось толькі забітым цікавіцца ня толькі галоўны герой. Два нанятых забойцы ўжо даўным-даўно шукаюць зьніклае цела. А рэжысэр

Джо Карлахан

увогуле плянуе здымаць пампезны фільм пра жыцьцё-быцьцё калумбійскага наркабарона Пабла Эскабарэ. Пастаноўку гэтага вялізнага кінапалатна сумесна будуць рабіць дзьве студыі: Paramount і DreamWorks. Мы ўжо даўно ведаем з розных чутак, на чые грошы здымаліся розныя там «Хросныя бацькі» і «Аднойчы ў Амэрыцы», няўжо і на гэты раз Галівуд здымае заказную гістарычна-дакумэнтальную агітку пра жытуху «ўладу маючых»? Дый адмыць на добрай кінаэпапеі **«Валадар коксу»** нямнога «чорнага» бабла не перашкодзіць паўночнаамэрыканскім сябрам. Бо ж толькі афіцыйна маёмасьць Эскабарэ ацэньвалі ў 4 мільярды даляраў, а колькі яшчэ ў панчохах пасхавана ●

Кошкі-мышкі – мошкі-кішкі...

Кінематограф – сьпіць. Няма ні аднаго фільму, каб не было забойцы або забітага. Усе толькі й робяць, што бегаюць і б'юць адзін аднаго, шукаюць і зьнішчаюць. А каб цікава забіць, патрэбна толькі фантазія абывацеля. Таму адзінае, што зьмяняецца з году ў год, гэта спосабы «макрухі», якія ад фільму да фільму становяцца больш вычварэнскімі й брутальнымі. Зараз забіваюць ня гэтак, як у 1931 годзе. Калі параўнаць сучасныя фільмы і стужкі пра часы «вялікага дэпрэсьняку», можна прасачыць даволі цікавыя тэндэнцыі ў спосабах адпраўленьня на той сьвет. Вось некалькі пунктаў падабенстваў і адрозьненьняў у параўнаньні сьмерцяў у XX і XXI стагодзьдзях. Вы падрыхтаваныя да забойства? Такім чынам, мы паглядзелі:

ПРАКЛЯТЫ ШЛЯХ
У ролях: Том Хэнкс, Пол Ньюман, Джуд Лоў.

BALLISTIC
У ролях: Антоніо Бандэрас, Лілу Лі.

Пэўныя рэчы, вядома, не зьмяніліся за 70 гадоў, напрыклад:

1. Абодва злодзея-героя носяць стыльныя капелюшы.
2. Яны маюць кароткія імёны, якія добра запамінаюцца.
3. Абодва героі любяць сваё начальства – больш буйных злодзеяў.
4. Злодзеі любяць дзяцей, адзін любіць так, другі так любіць, але нанятым кілерам забаронена мець дзяцей.
5. Каб пазбавіцца проблемаў, герой ідзе да начальства, зараз ён усё вырашае сам.

А вось новыя тэндэнцыі ў разьвіцьці гангстэркіх стужак, уявіце сабе, усё ж такі мінулі гэтыя 70 гадоў.

1. Хуткасьць руху і падзеяў ужо не 20 міляў у гадзіну, а ўсе 200.
2. Каб гледачу зразумець, добры гэта аб'ект ці злы, ня трэба рассусольваць, дастаткова герою на паўгадзіны зайсьці ў Інтэрнэт.
3. Галоўны злодзей запраўляе ня горадам, а цэлым сьветам.
4. Адзін бос паважае сям'ю работніка, а другі бос ня супраць адбіць дзяўчыну ў падначаленага.
5. Герой 30-х ня мае сяброў, а зараз сябры ёсьць, і сябры па няшчасьці.
6. Бос усё ж любіць як сына свайго добрага работніка, і шкадуе пра тое, што адбылося. Сучасны бос пазбаўлены такіх якасьцяў і выкарыстоўвае дзіця як кантэйнэр.
7. Кроў ліецца ракой – крой льецца-льецца-льеца, але гэтага не заўважаеш.
8. Герой реагуе на ўсё што адбываецца і толькі потым забірае ініцыятыву ў рукі, герой адразу ведае чаго хоча.
9. Злодзей 30-х гіне ад звычайнай кулі, сучасны злодзей загінаецца ад ужыўленага ў яго мікрачыпу.
10. Happy Dead / Happy End.

Banker_kv@yahoo.com

! Таварышы дарослыя ! Хавайце відэакасэты ад дзяцей !

Кіно вачыма дзіцяці

Калі я зноў засталася дома адна, я паглядзела вось які фільм...

Джон – сьціплы служачы банку, ніколі ня быў удалы ў каханьні. Марачы сустрэць сьціплую ўдзячную дзяўчыну, ён вырашае знайсьці нявесту ў Расеі пры дапамозе інтэрнэту. Джон знаёміцца з загадкавай дзяўчынай Надзяй. Прыезд расейскай явесты ўзарваў санлівую атмасфэру маленькага амэрыканскага гарадку. Але, калі на дзень нараджэньня зьяўляюцца ейныя "кузэны" Юрый і Алекс, неспадзявана сьвята перарастае ў нешта большае.

ДЗЕНЬ НАРАДЖЭНЬНЯ ДЗЯЎЧЫНЫ
Фільм Джэза Батэрворса
У ролях: Ніколь Кідман, Бэн Чаплін.

Адзін дзядзька праз кампутар пазнаеміўся зь цецяй з Расеі

Яны сустрэліся і пасябравалі

На яе дзень нараджэньня прыехалі знаемыя дзядзі і ругаліся

Пасьля сьвята яны пачалі біць цецю, круціць дзядзю і зноў ругаліся

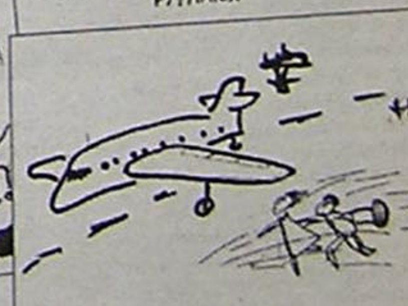
Ён ня ведая, каму можна верыць. Яго прымусілі скрасьці шмат грошай, а цеця ругалася.

Калі благія дзядзькі спалі, добры дзядзя ўцек з грашыма.

За ім беглі сьлед у сьлед.

У цеці, якая ўмела ругаца як мой тата, былі квіткі на самалет і яны разам паляцелі ў Маскву.

Цяпер я ня толькі ведаю чатыры непрыгожых словы, але і ўмею іх ужываць разам!

У Новым Клюбе хутка пачнуць брыць попы

Новыя павевы клюбнай моды

«Лісты з Ангбанду»

БЗ набліжаецца

Шмат новай інфармацыі пра арганізацыю фэстывалю сярэднявечнай культуры «Белы Замак – 2003» зьявілася на сайце Ордэна Паўночнага Храму alterego.tut.by.

Па-першае, ён пераносіцца ажна на тры тыдні, а менавіта будзе цягнуцца 21 – 23 сакавіка. Гэта ўжо трэці перанос за апошнія сем дзён. Тлумачаць, што гэтага патрабаваў палац Дзяцей і Моладзі, ў сцэнах якога й праходзіць БЗ.

Па-другое, рэзка ўзмацніліся патрабаваньні да гістарычнасьці касьцюмаў для ўдзельнікаў мерапрыемству. Цяпер чалавек, апрануты ў кірзавыя боты, афіцэрскую папругу альбо дзедаўскую папаху, не зьяўляецца ўдзельнікам фэсту, не рэгіструецца, не атрымлівае бэдж. Ад гэтай меры колькасьць удзельнікаў паменшыцца разоў у пяць. Астатнія будуць проста гледачамі, толькі чамусьці апранутымі ў сярэднявечныя касьцюмы.

Для дзяўчынак недазвалялымі лічуцца глыбокія дэкальтэ, але досьвед некаторых фэстаў паказвае, што на дэкальтэ нават самыя жорсткія журы глядзяць скрозь пальцы. І з задавальненьнем глядзяць...

І добрая навіна для несумленных рэканструктараў. Не забароненыя сынтэтычныя тканіны. А што рабіць, калі з натуральных у Менску – толькі лён ды баваўна! Таму адважна йдзіце ў бліжэйшую краму, набывайце ды шыйце. Таксама не забараняюцца прыгожыя стылізацыі, а значыць шматлікія ралевікі могуць быць дапушчаныя на фэст, маючы толькі «прыкід, падобны да сярэднявечнага».

Па-трэцяе, у рэшце рэшт, у праграму ўключаны танцавальны баль! Сьпіс танцаў складае каля дваццаці назваў. Але ён будзе праходзіць адначасова з рыцарскім турнірам. Таму аматарам прыйдзецца выбіраць. Але звычайна танцораў у турніры цікавяць толькі вынікі. Іншая справа – дзяўчынкі, якім і на мужыкоў паглядзець хочацца, й сябе паказаць. Ва ўсялякім выпадку амаль увесь люты на Ордэне будуць працаваць майстар-клясы па танцавальнай падрыхтоўцы да балю.

Але да БЗ засталося больш за месяц, таму хвалявацца яшчэ рана. Звычайна ўсе падрыхтоўкі пачынаюцца за тыдзень ды сканчаюцца ў дзень адкрыцьця фэстывалю.

Цывік Агідны

P. S. Калі вы маеце нейкую інфармацыю, якая датычыцца ралявых, рыцарскіх альбо талкіенісцкіх падзеяў краіны, пішыце на ***civic_agidny@tut.by***.

Цяжка прыходзіцца ў наш час нармальнаму пацану з раёна – ужо хутка і няма куды схадзіць будзе пасьля цяжкага працоўнага тыдню. Закрываюцца адзін за адным нармальныя дыскачы ды забягалаўкі на карысьць нейкіх жудасных наркаманскіх клюбаў з махнатымі тэлевізарамі, крывымі крэсламі ды афіцыянтамі з вушамі ад асла. Нядаўна адкрыты клюб ЭнСі, ён жа NC, ён жа New Club, – якраз з такіх, апошніх. За ўваходам з фарамі ад нейкіх «Запарожцаў», стылізаваных ціпа пад постмадэрн, вас чакае ветлівая да брыдкасьці ахова, што вам ледзь сумкі не спрабуе паднесьці – і не паб'ешся, і не абкладзеш, – пасьля гардэроб з модным акулярыкам, у залі – нейкія крывыя сталы ды крэслы, ажно сесьці пагана – раптам яшчэ больш пагнецца. У той жа час у бары асартымэнт зусім ня стыльны – адная «Балтыка» ды гарэлка. І вось у гэтым храме бязгустоўнасьці ў мінулую нядзелю менскія брыт-попэры адзначалі чарговыя хаўтуры з нагоды своечасовай сьмерці гэнага самага брыт-попу. Пра зьнешні выгляд ды павадкі наведнікаў канцэрту і казаць няма чаго – залатая ды нерабочая моладзь, расфуфыраныя дзяўчыны зь нязьменнымі бакаламі піва ды гарэлкі ў руках ды багемныя хлопчыкі бісэксуальнага выгляду. Для іх проста падарункам было тое, што ў адным з закуткоў зала, чамусьці завешаным брудным цалафанам, людзям бясплатна рабілі прычоскі а-ля мода сярэдзіны 90-х, а пад канец проста выбрывалі на галовах нейкія кукішы ды квадрацікі. Хаця больш лягічным было б брыць фанатам попы – гэтак яны б больш адпавядалі свайму саманазову. Што тут рабіць сапраўднай пралетарскай моладзі, што працуюць на кавалак хлеба сабе і малой ды на пару батлаў гарэлкі на выходных пад нармальны музон пра дзяўчонак? Дый хто ў нармальным стане ды без прымусу будзе ўвесь вечар забіваць сабе вушы сівым, як Шчукін, брыт-попам? Сытуацыю ратавалі толькі напаўпарнушны канцэрт Мэрліна Мэнсана, што бяз гуку паказвалі па клюбным тэлевізары, ды запрошаныя жывыя гурты. Па-першае, уразілі БЕЗЬ БІЛЕТА, што нарэшце падняліся да ўзроўню поп-анархісцкай музыкі, кшталту CHUMBAWAMBA з лідыруючым жаночым вакалам ды адпаведнымі тэкстамі на ангельскай трасянцы, кшталту «стоп бізнэс, уа-ў-уа-ў-уа, уай донт ю». На закуску грамыхалі DRUM XTC, музыка якіх гучыць у рытме зь біцьцём сэрца цюленя, як было дакладна вылічана Акадэміяй Навук, і, што было вылічана па біятоках, іх рытмы таксама супадае з ідэальнымі рытмамі для заняцьця мастурбацыяй, так што яны добра прапясочылі інфантыльных брыт-попэраў. А на заканчэньне яшчэ і абсыпалі іх бязгустоўныя прычоскі снапом іскраў з распілоўваемага цыркуляркай напільніка – ціпа новы пэрформанс, які недасьведчаныя малалеткі прынялі за сьветлавое шоў. Карацей, у сэнсе жывога гуку брыт-попам у NC так і не сьмярдзела, таму прапануем нармальным пацанам разабрацца з гэтымі клюбамі, падкарэктаваць рэпэртуар і наведнікаў ад гніючага ўплыву Захада ●

Здаўна градусьнік лічыцца панацэяй ад любой хваробы. Нарэшце і беларускія клюбы гарантуюць мэдыцынскую бясьпеку сваім наведнікам

Не давайце мастацтву волі!

Чарговы збор музычна-беларускамоўна-сярэднявечнага бамонду Менску адбыўся ў сераду. Канцэрт сэрыі «Легенды Вялікага Княства» прэзэнтаваў гурт «Artes Liberalis» і іх праект «Зачараваны Гай».

Сэйшн, як і апошнія падобныя да іх, праходзіў у Палацы Вэтэранаў. Анонсы абяцалі шмат беларускай мідывал-музыкі, фолка ды ірляндзкіх матываў. Ўжо а палове сёмай у холе залі сабраўся цэлы натоўп. Цікава, што гэта былі амаль тыя ж людзі, што былі на прэзэнтацыі трэцяга альбому СТАРОГА ОЛЬСЫ тыдзень таму. Быў тут і сам ОЛЬСА – у поўным складзе. А ля стала, дзе прадавалі прадукцыю БМА, стаяла дзяўчынка ў «сярэднявечнай» сукенцы з глыбокім выразам на твары. Каб яна з гэткім дэкальтэ зьявілася ў сярэдніх стагодзьдзях, яе б палічылі жрыцай каханьня.

Пачатак быў а сёмай гадзіне. Калі на сцэну выйшлі героі дня, стала зразумела, што Artes Liberalis – гэта два хлопца, тры дзяўчынкі й шмат-шмат інструмэнтаў. «А што гэта за такая балалайка?» – пытаўся ззаду мяне маленькі хлопчык у маці, паказваючы на нешта кшталту доўгай домры. Маці не магла адказаць.

Канцэрт пачаўся прыгожай інструмэнтальнай музыкай. І амаль адразу па залі раздаўся грукат падаючага цела й яго бутэлькі. Але музыкі не спыняліся. Некалькі мэлёдыяў эпохі сярэднявечча, якія яны йгралі, былі ня тое, штоб добрыя... Ніякія.

У другой частцы канцэрту да інструмэнтаў дадаўся вакал, як жаночы, так і мужчынскі. Сьпяваліся беларускія народныя песьні, цягучыя й прыгожыя. Прыемна цягнула да сну...

Трэцяя частка пачалася нейк нечакана. Салістка Іна Перасецкая ўзяла ў рукі вялікі барабан, лідэр Алесь Жура – ірляндзкую валынку (у яе ня трэба дзьмуць, трэба толькі правай падмышкай націскаць на спэцыяльны мех), якую яны чамусьці звалі дудой. І пачалася каўбасьня!

Хуткія ірляндзкія рытмы адразу абудзілі ўсю залю. Ужо на першай мэлёдыі слухачы пачалі падтрымліваць выканаўцаў рытмічным плёсканьнем. Нейкая моладзь падскочыла, ўзялася за рукі й пабегла кругам па залі, напэўна, спрабуючы танчыць Балканку. На наступных мэлёдыях яны проста бегалі кругам туды-сюды. А ў сярэдзіне залі, смурны, нібы хмара, сядзеў знаток ірляндзкай музыкі. Потым ён сказаў пра творчасьць гурта: «Гітарыста трэба зьмяніць. Барабан-шчыка – зьняць з іглы, каб не тармазіў. Віяланчэль трэба проста ўдавіць. Некалькі разоў. І дадаць, у рэшце рэшт, скрыпку!» Пры ўсім гэтым старабеларускі фолк яны йгралі зусім надрэнна. Атрымоўваецца, як над варотамі Бухенвальду: «Кожнаму сваё». Хай ірляндцы йграюць ірляндзкую музыку, а мы лепш будзем іграць сваё ●

У гарадзенскім заапарку абвесьцілі акцыю «ўсынаўленьня» жывёлаў

Калі па Сьвіслачы не плавае цеплаход з вашым імём на борце, калі вашым імём не назвалі вуліцу ці калгас (з апошнім сьпяшайцеся, бо калгасаў усё менш, а жадаючых шмат), не адчайвайцеся – у вас ёсьць шанец убачыць таблічку са сваімі ініцыяламі на... клетцы ў заапарку. Не! Ніхто вас не зьбіраецца зьняволіць і пасадзіць за краты. Вам прапануюць «усынавіць» жывёлу – стаць спонсарам заапарка. У заапаркавай бугалтэрыі падлічылі, колькі каштуе ўтрыманьне розных зьвяроў, напрыклад, на тыгра амурскага патрэбна на дзень амаль 25 тысяч рублёў, харчаваньне кенгуру каштуе 785 рублёў, а залатой рыбкі - 119. Ахвотных дапамагчы пакуль яшчэ няма.

Але, як сьведчаць знаўцы, такая практыка прыцягненьня спонсарскіх грошай распаўсюджаная ў сьвеце. Супрацоўнікі заапарку сьцьвярджаюць, што ахвярадаўцы будуць заахвочаныя спонсарствам у сваіх рэклямных мэтах: «Наўзамен мы вешаем шыльдачку на вальер, на якой будзе пазначана, што гэтая жывёліна ўсыноўленая тым і тым – прозьвішча, імя, імя па бацьку. Або назва прадпрыемства і прозьвішча ягонага дырэктара. На паўгады ці на год. Адзінае, што пакуль няма ўпэўненасьці, ці пасьпяховай будзе новая акцыя, да якой могуць далучыцца ня толькі жыхары Горадні, але і ўсе аматары жывёлаў.

Спонсары змогуць у пэўны час бясплатна наведваць у заапарку новых сваякоў ●

Як адцягнуцца

Па-мулявінску

Сумнеўна, ці можна назваць адцягам смуткавы **канцэрт «Песьняроў» памяці Мулявіна**, які адбудзецца **1.02 у КЗМ**. Але кошт за квіткі прыемны – ня больш за 15 тысяч.

Па-«альцернаціве»

Аматарам усялякай немілагучнай музыкі і бессэнсоўнага дысгарманічнага скрыгату шанцуе. Два дні запар іх вычварэнскія густы задакальняюцца ў клюбе тыпу *NC* (150 крокаў на поўдзень ад аб'екту «Крышталь»). Спачатку **1.02** мозгі даверлівым першакурсьнікам і старшаклясьнікам адшліфуюць электроншчыкі з **FAT NOT DEAD** (глядзі ж ты! жывыя яшчэ старычкі...) ды іх маральныя падзельнікі з пагрозьлівымі назвамі **EGO** ды **ENOTRON**. Наступны вечар – таямнічыя і нікому невядомыя гурты, нават па назвах якіх (**8-Й ШАР, IGNORE, BEAT BLOX**) цяжкавата здагадацца, што яны граюць. Цяжка, відаць, і арганізатарам, бо ў афішы стыль сэйшну пазначаны проста як «альтэрнатыўная».

Па перцу

Сіні перац-10, як ужо пісала нашая газэта, адбудзецца **1.02** і, ня выключана, будзе апошнім. А ў суботу на сцэне тэатру юнага гледача зусім ня юныя **Лёнік Нарушэвіч**, **Дзіма Вайцюшкевіч** і іншыя «імправізатары» будуць грузіць публіку незразумелага ўзросту сваім лёгкім музонам. Па самыя перцы.

Па-кіношнаму

На фоне чарговай кволай хвалі бондаманіі выкабеніўся кінатэатар **«Мір»** – замест нова-моднай **«Здохні ты сёньня, а я заўтра»** (**«Аўрора»**, **«Пабеда»**), ён паказвае папярэдні шэдэўр пра маньяка-шпіёна пад назвай **«Сьвету не хапае»**. Шпіёнскую падачу падхоплівае **Бярэсьце** – да яго нарэшце дакацілася восеньская стужка **«Тры Х»**. Яксьлед прамыўшы мазгі гледача ў накірунку шпіёнскай параноі, кінагандляры частуюць яго і саладзенькімі пілюлькамі на псэўдагістарычную тэматыку, кшталту **«Валадар пярсьцёнкаў-1»** (**«Камсамолец»**), **«Астэрыкс і Абэлікс»** з Дэпардзьёй (нядаўна па тэлеку паказвалі, але хто не пабачыў – валіце ў **«Мір»**). Астатняя лухта амаль дакладна паўтарае рэпэртуар лістападу 2001. Так хутка і пісаць ня будзе пра што – застанецца толькі спасылкі на архіў даваць...

Добрага адцягу!

Санітар,
культурны футуроляг

Дэкаданс, рэнэсанс...

або апэндаун у 1-ой дзеі

Менчукі і госьці сталіцы, бадзяючыся па гораду, мабыць не раз сутыкаліся з плякатам-аб'явай, малюнак на якім нагадваў раздаўленыя памідоры, а надпіс прапанаваў наступнае: «Театр пластики «ИнZест» и группа ПЛАТО представляет спектакль ДК ДАНС (Апендаун в 1-м действии)». Унізе плякату яшчэ было адзначана, што фіерыя гэта адбудзецца 26 студзеня ў ТЮГу. Каб даведацца, што ж такое «Апендаун в 1-м действии», мы вырашылі правесьці маленькае соцапытаньне гледачоў, непасрэдна пасьля спэктаклю.

Сьцепаніда Захараўна, пэнсіянэрка (на выгляд гадоў пад 80):

– Ой, джэтачкі, і не пытайцеся! Як бы жнала куды іду, то шаджэла б дома. А то думаю: шхаджу перад шмерцю пагляджу на высокае ішкуштва. А яно ж дараго-е-е! Ой-ой-ой! Кажу гэнай прымадоньне ў тэатральных кашах: «Мне на той шпэктакль, што паджэшавее». Яна і дала. Каб яе джэці ўсё жыцьцё хаджылі на такое. Акторы нейкія жамучаныя, аж ляджэць на іх больна. Аджожка на іх штарая, парваная. Мужыканты яшчэ бяднее. Іграюць на чым прыйджэцца: хто на бубны, хто на камянях, хто жваночак трасе. А аджын дык увогуле, пілу жвычайную двуручную ўжаў і брынчыць на ёй. Не мужыка, а нежражумець што. А акторы ў гэны час поўжаюць па шцэне і мычаць, нібы яжык праглынулі. А потым, джэткі, прабачце, я жадрамала. А прачнулася ад ляманту. Гэныя абарванцы кідаліся на жрыцялей. Мабыць міластыні прасілі. А яшчэ нейкі голы мужык бегаў па жалу туды-шюды. Я ўжо хацела міліцыю выжываць, але хутка ўсё шкончылася. Трэба Аляксандру Рыгоравічу жа актораў ужяцца, а то жусім перавядуцца. Шпартшмэнаў, дай яму бог ждароўя, ужо падняў на ногі. Мэдалі цяпер жаваёвываюць. А вош учора пытаюша ў Францаўны...

Макс, хіповы пацан (зь ім кучка нэфераў і хіпаноў):

– Ды вы проста не прыкідваеце, як гэты ДК ДАНС устаўляе! Кайф неперадавальны. Ня кожны ганджубас так торкае. Псыхадэлія поўная. Я і мае сябры проста тарчым. Паболей бы такіх спэктакляў.

Любоў Якаўлеўна, выкладчыца замежнай літаратуры ў «Кульку» (жанчына з шармам бальзакаўскага ўзросту):

– О, молодые люди, если вы не были на нём, вы пропустили шедевр. Словами это практически невозможно передать. Если проводить параллели с другими видами искусства, то: по литературе – это Патрик Зюзькинд, по живописи – это Иероним Босх, по музыке – Элмар Шульте. В общем, сходите и сами всё увидите.

Фёдар Пятровіч, рабочы завода «Ударнік» (за руку трымае хлапца гадоў дванаццаці):

– Не хачу выражацца пры малым, а то б я вам сказаў пару ласкавых пра гэты дурдом. Думаў, зваджу сынка на дзень народзінаў у тэатр, «Ката ў сапагах» пакажу. А яны мне: «У нас «Ката» нямае, у нас зараз ідзе «ДАНС», халера б яго ўзяла. І гэту брэдзяціну дзіцячы тэатр паказвае! А што ж тады дарослым круціць. А яшчэ кажуць, іскуства для народа.

Думаем, з вышэй сказанага вы зразумелі, што калі вы пэнсіянэр, то вам лепей схадзіць на клясыку (напрыклад, «Пігмаліён», які кожны месяц ставяць у тэатры-студыі кінаактора ў «Маскве»). Калі вы жадаеце паказаць нешта дзіцяці, то ідзіце у тэатр ляляк. Ну а калі вы прадзьвінуты ў мастацтве чэл, то раім вам схадзіць на ДК ДАНС, які, дарэчы, будуць паўтараць16 лютага ●

Пікаса і дзяўчынка на шары,
сацыяльныя культуролягі

НэкралЁг

Або добрае, або?..

По сучасных мерках, калі нікога не зьдзіўляюць гастролі 60- і 70-гадовых зорак рок-сцэны,

Уладзімір Мулявін памёр у самым росквіце сваёй кар'еры. Шкада, што ў нашай краіне няма традыцыі даваць поп-сьпевакам шляхетныя тытулы, як у Ангельшчыне, накшталт «сэра»: Мулявін – фігура цалкам такога ж маштабу, як нядаўнія намінанты Джагер і Макартні ды Элтан Джон. Знакам пашаны, якія аддаваліся сотнямі і тысячамі людзей, тых, хто прыйшоў праводзіць вялікага Песьняра ў апошні шлях, можа пазайздросьціць любы вайсковец ці палітык.

Сьмерць парадаксальным чынам расставіла ўсё на свае месцы, прымірыла ўсе скандалы, якія разгараліся вакол імя Мулявіна і вышыбла з бульварных журналюгаў пару дзясяткаў хвалебных опусаў, на якія тыя скваплiся апошнія некалькі год. Варта ўзгадаць карыкатуры на Мулявіна ў БДГ, нашаніўскія артыкулы пра «паўраспад песьняроў», дзе гаварылася, што «песьняры страцілі маральны аўтарытэт» і замест таго, каб заклікаць людзей на барыкады, узбуджаюць у расейскіх мэляманаў настальгічныя пачуцьці па Савецкай Беларусі. Нажаль у краіне з нестабільнай эканамічнай і палітычнай сытуацыяй, як Беларусь, мастацтва застаецца расхожай фішкай у палітычных гульнях.

Да нэкралёгаў далучыўся знакаміты «вязень сумленьня» Пал Палыч Барадзін, Дзяржсакратар Саюзнага гаспадарства. Той выдаў:

«Песни Владимира Мулявина, исполненные созданным им легендарным ансамблем «Песняры», любимы миллионами людей в Беларуси и России. Его жизненный и артистический путь - яркий пример плодотворности общих духовных истоков наших народов. Самые возвышенные и добрые чувства воспевал в своем творчестве выдающийся композитор, уникальный аранжировщик народной песни, замечательный исполнитель, душевный человек.»

Расейскі сьпявак Шурык Буйноў заявіў, што яны з Уладзімірам Рыгоравічам былі «адной крыві», а Борка Маісееў нават назваў яго сваім старэйшым братам.

Пастаянная ўдзельніца Славянскіх базараў Надзежда Бабкіна спадзяецца, што: *«Владимир Мулявин всегда будет с нами, ведь даже когда он уйдет на небо, мы все равно будем ощущать необыкновенную духовную связь с ним.»*

А Леў Лешчанка спароў: *«Я низко кланяюсь Володе, потому что мы прожили огромную жизнь вместе. Она была позитивной, где-то было много и огорчений.»*

(А ці ня блытае Лёўчык Мулявіна з Воўчыкам Вінакурам?)

Міністар Культуры Леанід Гуляка абяцае, што *«Государство должно сделать все для того, чтобы эта частичка - в виде музыки, которая осталась нам в наследство, сохранилась надолго даже после смерти Владимира Мулявина»*.

Застаецца спытаць, а дзе раней была дзяржава, калі ў «Песьняроў» паламаўся апошні магнітафон, калі яны гралі на апараце 1980 году?

Урэшце ці могуць спробы розных сумнеўных суб'ектаў ад поп-культуры накласьці цёмны адбітак на сьветлую памяць вялікага Артыста?

ыРэдакцыя

P.S. Мы хочам таксама прызнацца, што Ўладзімір Мулявін для супрацоўнікаў нашай газэты быў як бацька. Доўгімі працоўнымі начамі мы натхняліся «Алесяй», «Веранікай» і інш. Прабач, што так позна...

Куток спажыўца

Летнія забавы: знайдзі 10 адрозьненьняў

Калі вы доўгімі зімнімі вечарамі шукаеце, як сьпяваў Чыж, «дзьверы ў лета», то можаце лічыць, што вы іх нарэшце знайшлі. Імі будуць дзьверы ў бліжэйшы віна-гарэлачны аддзел, дзе ў заўсёды ветлівай і спагадлівай прадаўшчыцы трэба будзе запытацца «віно пладовае, асабліва крэпкае, з канцэнтраваных сокаў» з чароўнай назвай «Летняя забава». Напой, колеру заходу сонца над Мінскім морам, нагадае вам аб гарачых летніх дзяньках, праведзеных у кампаніі сяброў за смакаваньнем залатых вінаў іншых гатункаў (бо гэты – найноўшы, яшчэ цёпленькі пасьля прыгатаваньня), альбо з кабецінай пад сеньню прыгарадных лесапасадак. Аднак занадта настальгаваць не выпадае, бо нават у такое золкае надвор'е бутэлечка 0,7 «Летніх забаваў» зробіць вас усьмешлівым, што сонейка, паветра вакол вас – сьпякотным (у асноўным дзякуючы драконаваму вогненаму подыху з рота – як-ніяк 20%), а ваду ў палонцы, у якую раптоўна захочацца залезьці –гарачай ды парнай, як дачная сажалка ўлетку. Малюнак на этыкетцы выяўляе старамодную парачку на ганку пад кустом, аднак пасьля ўжываньня ўжо настойліва нагадвае лася, што тыкаецца мордай у вокны летняга доміку ў пошуках таго, чым бы пажывіцца. І калі ў вас узьнікне падобнае жаданьне – чым бы дагнацца – не рабіце той жа памылкі, якую зрабілі мы. У суседняй краме было ўзятае на дэгустацыю віно «Ласкавае лета», якое на першы погляд нічым не адрозьніваецца ад «Летняй забавы»: тыя ж 0,7 залатога колеру «з канцэнтраваных сокаў», той жа вытворца з прыгожай пячаткай – УП «Ілаўскае» зь вёскі Ілава Мядзельскага раёну, падобны водар і ўтрыманьне сьпіртоў, аднак якая ж гадасьць гэта вашае «Ласкавае лета», шаноўныя спадары ілаўцы. Гэты напой можа нагадаць вам лета хіба гэткімі ж кіслымі тварамі сабутэльнікаў, якімі яны становяцца ў чарзе перад ранішнім адкрыцьцём віна-

водачнай крамы. Такое адчуваньне, што віно сапраўды на іле зь мясцовай га'нацечкі настойвалі. І адразу становіцца зразумелым, чаму настолькі падобныя этыкеткі і назвы – проста вытворцы хацелі да добрай маркі «забаваў» прымазаць чарговую атруту для нашых неразборлівых спажыўцоў. Абавязкова ацаніце нашыя тытанічныя высілкі па выпіваньню паганага «Ласкавага лета» ў імя карысьці вашаму здароўю і душэўнаму спакою і не спрабуйце прамяняць сапраўдныя летнія забавы на ўяўную і каварную ласкавасьць. А каб вы не памыліліся, мы зьмяшчаем на старонках газэты абедзьве этыкеткі. Добра вывучыце і рабіце высновы ●

Не падкупляйцеся на падабенства этыкетак. Зьлева – жахлівы адстой!

Хакейны Клюб

